

Lidercsfenyő

amatőr kulturális folyóirat

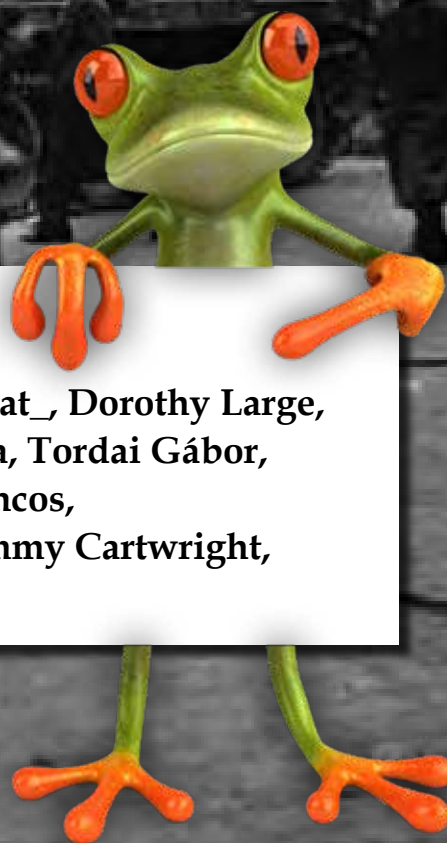
www.lidercsfeny.hu

VII. évfolyam, 10. szám, 2013. október

Nyakonöntött Próbagoblín Szolgáltatóház melléklettel!

E havi számunk
alkotói:

kosakati, Zhora, Cat_, Dorothy Large,
aniko22, bel corma, Tordai Gábor,
Maggoth, Vihartáncos,
HomoErgaster, Jimmy Cartwright,
Kapitány

Tartalom

HÍREK, PÁLYÁZATOK

- Megújult az Avana.hu ..... 2.
Hungarocon 2013 ..... 2.
I. Urbi-Írótalálkozót tartottak ..... 2.

BESZÁMOLÓ

29. Képregény börze
/HomoErgaster és Jimmy Cartwright/ ..... 3.

NOVELLÁK

- Klára meséje /Cat_/ ..... 8.
VámpírVadász /bel corma/ ..... 8.
Éjfélíg tartó varázs - Hamupipőke
másképp /Dorothy Large/ ..... 9.
odaat.com /kosakati/ ..... 10.
A forradalom arca /HomoErgaster/ ..... 16.

VERSEK

- Te vagy... /Zhora/ ..... 11.
Indulni /Tordai Gábor/ ..... 11.
Új hullám /Maggoth/ ..... 11.
Friss hajnali szél /aniko22/ ..... 11.
Angyali arc /bel corma/ ..... 11.

FILMROVAT

- Mozimorzásák - filmaprólék /Jimmy/ ..... 13.

A NYAKONÖNTÖTT PRÓBAGOBLIN SZOLGÁLTATÓHÁZ AJÁNLÁSÁVAL

- Grimm máshogy mesélte /Vihartáncos/ .. 14.

KÖNYVAJÁNLÓ

- Vachter Ákos: Rémálompor /Kapitány/ ... 12
Benyák Zoltán: A háború gyermeke
/Kapitány/ ..... 16.

IMPRESSZUM:

**Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
VII. évfolyam. 10. szám, 2013. október**

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin

Borító: 1956. október 23. – Budapest

Felelős és tördelőszerkesztő:

Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány)

Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Elérhetőségek:

lidercfeny@sentesinfo.hu • www.lidercfeny.hu

Nyomdai munka: SZVSZ Kft. nyomdaüzeme
6600 Szentés, Petőfi u. 1.

A hónap képe:

Béka hamm denevér... halloweenjelmez?

Hírek, pályázatok

Megújult az Avana.hu!

Kedves Sci-Fi rajongók!

Örömmel jelentjük, hogy megújult az Avana.hu. Az elmúlt hetekben az oldal sorsa igen hányatott volt, nem kis részben egy szerverösszeomlásnak köszönhetően. Azonban már ezalatt készült az új oldal, amit ezennel átadunk nektek. Folyamatosan frissülő információkkal, hírekkel várunk titeket hétről hétre. Fogadjátok szeretettel, és jó felfedezést!

Üdvözlettel,

<http://www.avana.hu/>

Hungarocon 2013

Az Avana Egyesület és a Port.hu az SFportal Sci-Fi Magazin közreműködésével rendezi meg az idei Hungarocon-t. A rendezvény helyszíne az Uránia mozi lesz, az időpont november 17., vasárnap.

A részletes programtervet napokon belül közzétesszük, ami biztosan látszik, hogy az Uránia nagytermében a nap folyamán folyamatos sci-fi film vetítések és előadások lesznek. Többek között az Orson Scott Card nagyszerű regényéből készült Végjáték film is megtekinthető lesz. A mozi kávézójában és az előtérben állandó programok és standok várják látogatóinkat.

Ahogy az eddigi HungaroConokon megszokottá vált, az Avana díjai is itt kerülnek kiosztásra, így a 2013-as Zsoldos Péter-díj és a Preyer Hugo-díj eredményhirdetése is itt várható.

Csatlakozzatok az eseményoldalhoz, ahol minden infót megosztunk és találkozunk a budapesti HungaroConon!

<https://www.facebook.com/events/702643339749126/>

I. Urbi-Írótalálkozót tartottak

Az eseményen készült érdekes riportokat az Írjunk.hu oldalon hallgathatják meg a kedves érdeklődők:

http://irjunk.ucoz.hu/publ/a_meztelen_ugynok_szorakoztato_irodalmi_magazin_radiomusora_a_civil_radioban_33_szam/1-1-0-533

29. Képregény börze

HomoErgaster, Jimmy

Ha október, akkor örület, ha október, akkor képregénybörze...
beszámoló a 26.-ról, amely nekem a 4. volt.

Már szeptemberben elkezdtem latolgatni, hogy el tudok-e, sőt el akarok-e menni a képregény elmebaj hagyományos októberfest-jére. A dilemmát a Walt Disney döntötte el, amikor George Lucas 1974-es legelső vázlatát megjelentette képregény alakban a Dark Horse-nál. Az eseményre az ősz elején került sor, és a net azonnal felizzott tőle. A vérfrissítés első kézzel fogható eredménye – a szenzációs bejelentés: 7-8-9. Ep, illetve, hogy Mark Hamill szerepelni fog ezekben – után ez volt a következő nagy dobásuk. A feelingje amolyan Flash Gordonos, azok alapján, amit a neten lehet látni belőle. Maga Lucas sem tagadta, hogy ilyen hatások – is – inspirálták.

Szeptemberben ez eldöntötte, ha nem is jelenik meg addig magyarul, legalább angolul legyen meg, és erre esélyes az októberi képregénybörze. Szerény anyagi forrásaimat mozgósítva adáz gyűjtögetésbe kezdtem, így amikor elérkezett a nagy nap hajnala, október 20-án, ha nyugodt nem is voltam, azért úgy véltem, esélyem van arra, hogy ne kelljen ott hagynom valami fontosat, csak azért mert elfogyott a zseton. A dolog logikai buk-fence, hogy eddig nem volt olyan év, amikor nem hagytam ott valami fontosat, és erre menetrend szerint a hazaúton, a menetrendszerinti kötöttpályás tömegközlekedési eszközön döbbenek rá... meg másnap! Így volt ez most is, csak most ketten!

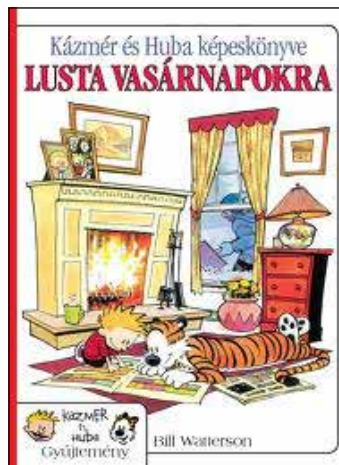
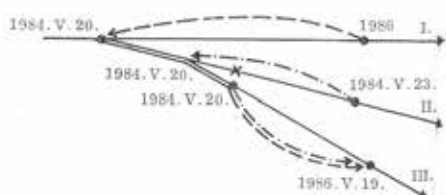
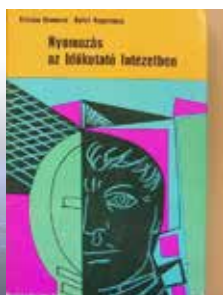
Az idei alkalom azért volt más, mint a többi, mert velem tartott Jimmy is, akinek ezek szerint sikerült felpiszkálnom a kíváncsiságát. Ennek nagyon örültem, mert így legalább volt kivel megvitatni, megosztani a börze körül összetorlódtott gondolataimat. Az eseményre új helyszínen került sor, ezúttal nem Újpesten, a kék metró végállomásánál, hanem az indulási oldalán, Kőbányán. A vasútállomástól pár perces séta után, egy láthatóan szintén a rendezvényre igyekvő fiú nyomán jutottunk el a tekintélyes sorhoz, amely már negyed tízkor kigyózott a műv. ház bejárata előtt. Eddig úgy volt, hogy 9-kor az árusok, 10-kor az érdeklődők mehettek be, így is volt hirdelve. Ehhez képest viszonylag egyszerre, és kissé kaotikusan mentünk befelé. Idén nem volt az első száz belépőnek ajándék, ez egy kicsit csalódás volt. Amikor a sorban álltunk, mondtam Jimmynek, hogy figyelje Fazekas Attilát, mivel ő állt az utca felől. Ennek okán megnyugvással vettük tudomásul, amikor megérkezett. A Mestertől ezen a napon feltett szándékunk volt megszerezni „A Mohács kommandó” c. képregényfüzetét, ami most jelent meg, miután lefutott a Füles

újságban. „A Mohács kommandó” azért különleges, amellet, hogy egy történelmi sci-fi, mert úgy emlékszünk ennek az elkészültéhez volt szerencsénk segítséget nyújtani a Mesternek, a „Nyomozás az időkutató intézetben” c. szovjet sci-fi beszkenelt oldalival, amit a Mester nem tudott megszerezni. Nekem viszont megvan, így 2010-ben azokkal az információkkal, melyek az időelágazásokkal kapcsolatosak, segíthettünk a képregény megszületésében. Sajna ezt konkrétan az izgatottság okán elfelejtettük megkérdezni tőle! Ez volt az egyik elmulasztott dolog, amire már csak a haza úton döbbsentünk rá!

Következzen a kincsek felsorolása:

Rögtön az elején belevetettem magam az örületbe, és a színes forgatagban kiszúrtam a „Huba és Kázmér” albumok árusítóját. A friss és egyben utolsó album mellett jó pár ismeretlen is volt a kínálatban. A hatalmas árleszállítás megtette a hatását: öt albumot vásároltam meg kapásból, valószínűleg kissé meglepve ezzel Jimmyt. Az eddig meglévőkhöz: „Irány Észak!” 3., „Marslakók és más furcsaságok” 4., „Bosszú, édes bosszú” 5., „A vérszomjas hőmütánások támadása” 7. kötetekhez megvettem a következőket: „A tudományos fejlődés zsákutcája” 6., „Véres mancsú dzsungelmacsokaszörny” 9., „Varázslatos világ” 11., valamint a számozott sorozaton kívüli jubileumi válogatást, és a „Kázmér, és Huba képeskönyve lusta vasárnapokra” c. színes albumot, ami Bill Watterson vasárnapi újságmellékletekbe rajzolt képsorait tartalmazza. Az alkotó egyébként a Kázmér és Huba jubileumi kötetben kifejti a képregényes filozófiáját, ami távolról sem üzleti, sokkal inkább művészeti-alkotói! Nagyon szimpatikus! Íme egy rövid részlet:

„...A legtöbb ember nem érti, miért is baj az hogy a szereplők naptárakon és bögréken is feltűnnek. Ha a nagyközönség erre vágyik, miért ne adjuk meg nekik, amit szeretnének? Nekem egy kifogásom van a fenti érvelés ellen. Először is úgy gondolom, hogy ha eladjuk a felhasználási jogokat, azzal az eredeti művet alacsonyítjuk le. Amikor egy figura kis-millió terméken megjelenik, egy idő után óhatatlanul megcsömörlünk tőle, majd szabályosan irritálni kezd, így az eredeti munka értéke és különlegessége lecsökken. Semmi sem tudja úgy eltompítani egy új, szellemes képregény életét, mintha teletnyomjuk vele a piacot.” – Bill Watterson

Ezután kerestük meg a Mestert: Fazekas Attilát. Abban a megtiszteltetésben van részünk, hogy a szentesi Lidércfényt ismerelismeri, engem pedig személyesen is meg szokott ismerni, ha nem is név szerint, ami nem kis kunszt. Az első aminek szerét ejtettük „A Mohács kommandó” volt. Ezután, hogy mi is adjunk valamit, megajándékoztuk a „Simagöröngyös” kötetünk egy példányával, amit ő érdeklődéssel elfogadott. Abban bízom, hogy az irodalmár, Poszler György tanár úr után neki is fog tetszeni a kötet. Egyetlen kérdése volt: „Humoros?” Igenlő választ kapott.

Ezután következett az első kör. A kínálat hisztérikus-izgatott gusztálása, sokadmagunkkal. Mivel ez a hely egy sokkal tágasabb épület volt, mint a másik helyszín, így nem volt tumultus, bár egyre többen jöttek. Így került sor olyanra, amit még nem láttam: vad rajongók beöltöztek Robinnak, Batmannak stb., és pózoltak, bár a Star Warsnál már megszoktam, itt ez még nagyon új volt nekem! Zakkantan vettük sorra a kirakott cuccokat, természetesen én is, mint annyian mások, bizonyos szempontok alapján haladtam, prioritások mentén. „Mein Gott Walter!”, „Lone Sloanne”, és hasonlók. Egyébként „Mein Gott Walter!”-t sikerült szereznem egyet 100 forintért (!!!), és hiába kérleltem a srácot, hogy adjon még legalább hatot, nem volt neki több! A füzet sorozat nagy csemege az elborult képregényeket szeretőknak. Abszurd burleszk a köbön! A főszereplői egy „ezermester” aki több méteres kolbászsort, egész disznót és hasonlókat uzsonnázik, és bár minden kiadott munkába, legyen az építés-javítás, nagy lendülettel vág bele, mindig bejön valami gikszer. Ennek a főnöke-társa issza meg a levét általában – vagy mind ketten. A szörnyű katasztrófák kibontakozása közbeni gutaütött röhögőgörcshöz nem kell németül tudni. A képregény műfaji sajátosságának a képekben elbeszélte történetnek a „Mein Gott walter” abszolút iskolapéldája. A röhögés nemzetközi.

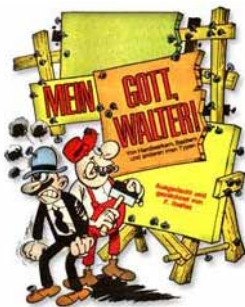
Az elmúlt évekkel ellentétben a Garfield és a Mozaik most nem volt annyira túlsúlyos, de azért a Garfield zsebkönyvekből: „Álomgyáros”, „A filozofikus macska”, „Country kandúr”, „Az igazat és csak is az igazat a macskákról.” c. részeket begyűjtöttem. Ezekről tudtam a borító alapján, hogy tutira nincsenek még meg.

A „Galax Prinz der Sterne” sorozatnak régebben meg volt egy epizódja, ami a víz alatt zajlott. Ez mára sajna elveszett, viszont kárpótlásul bagóért most megszereztem egy másik, igen látványos részt. Tavaly nem volt ott a börzén az árus, akinek a jövőtől idén beszereztem egy vaskos kötetbe kötött, összegyűjtött Füles képregény-sorokat. Az újságból kigyűjtött sorozatokat egyszerű, keményfedeles könyv formátumba kötötték. Már tavalyelőtt is tipródtam egy kötet felett, amiben egy igazi érdekesség van. Akkor nem vettem meg, – sok minden van, meg vagyok kattanva, elfelejtettem, hisztizek – de most ugyanazt megláttam. A képregény, amiért az egyébként kissé hiányos sorozatokat megvettem: „Az ember ösvényén” c. ismeretterjesztő-rejtélyes képregény. Vörös Károly írása nyomán Korcsmáros Pál rajzolta. Nagyon érdekes, nagyon különleges!

Zsákmányaim közé tartozik két francia album, darabonként 500 Ft-ért, ami vicc. A „Région étrangère” c. könyv egy régi brutál élménysorozat utórezgése. A kilencvenes években egy Trabantban zötykölődve kijutottam Grazba. Az osztrák városban sok mindent vettünk, fogyasztottunk: ittunk méregdrága kávé, egy antikváriustól háborús kitüntetést, Tie-vadász modellt, és én természetesen képregényt! Az amerikai

„Heavy Metal” magazin, német változata a „Schwer Metal”. Vettem belőle kapásból kettőt. Többet meg csak hisztérikusan megbámultam, és elfelejtettem megvenni. Az egyik számában, melyet nem vettem meg, volt valami, ami egy franciából adaptált mű örökre belém égett jelenete. Ebben egy nagy fordulatszámú fúrót nyomnak valakinek az arcába, és ettől szétszakad. Aztán látjuk, hogy mint egy rablólóhúst, bemutatják a rátekeredett nyelöcsövet és egyebeket. Sajna akkor elmaradt a beszerzése, most viszont az eredetit sikerült! Az a helyzet, hogy több mint két évtizedig vertem a falba az elmulasztott alkalom miatt. Oly annyira, hogy egy versben is megörökítettem ezt az élményt, mármint a meg nem vett képregényeket. A következő vers mintegy „esszenciája” a brutális könyvek okozta sokknak, íme az erőszakos képregények hatása egy mimóza lelkű kelet-európai metal rajongóra...

Dedikálás pro...

...és kontra

Őket nem lehet megvenni.

A képregény ihlette vers a '90-es évek elejéről:

...egy szörny...

...vízió arcú, vízió alakok, őrült szemek,
titokban elkövetett iszonyú rémtettek,
torz arcok vizsgálják,
akik viselik, csak álldogálnak,
ez itt a tér,

füst lebeg a sarkokban,
cigaretta izzik a karmokban,
– Van tüzed?

bugyborékolja egyikük rekedten,
gyufát keresek, nem reszket a kezem,
megjártam a poklot, közömbös lettem,
íme a titkom, már elmondhatom:

egy barátomnak fűrőt nyomtam az arcába,
így küldtem a halálba,
elakadt benne,
rátekeredett a légcsőve...

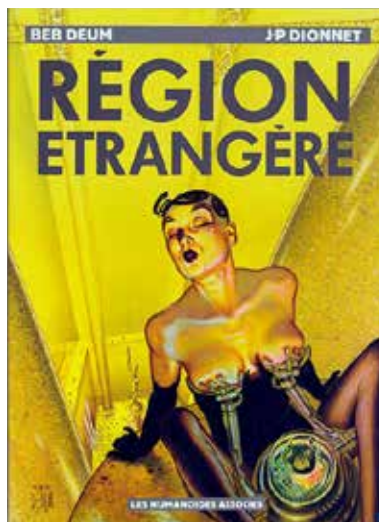
kiagyaztam, szét passzíroztam...
az állkapcsa szétterült,
mindenütt fogak, és hús repült,
a fejből...nos csak rablólhús maradt,
senkinek se hiányzik az az alak...

...és hogy miért tettem?...
...ezt a kérdést nem értem...

Ezekon kívül még különböző szemre zakkant és pszichopata képregényfüzeteket vásároltam bagó összegben, használtan. A 4 db füzet összesen került 500 Ft-ba! Nem darabonként, és nem is 2-3 ezer Ft/db, hanem együtt 500! A felsorolásuktól most eltekintek, az előbb megjelöltem a műfajukat, egyet kivéve, ami a Warlords Mars, vagyis a John Carter újabb igényes kivitelű változata, nyilvánvalóan a film hatása alatt. Összesen négy kört tettünk, ha jól emlékszem, köztük a büfében tartva szünetet. Minden alkalommal találtunk olyasmit, amitől eldobtuk az agyunk, és jó pár esetben a következő felfedezés kiütötte, hogy elfelejtettük megvenni, aztán a vonaton sirattuk... én még másnap is. Az egyik ilyen egy magyar nyelvű Lovecraft képregényfüzet volt, amit baromira sajnállok még most is. A másik egy „Rahan” album. De az eredmények fontosabbak. Például ki merem jelenteni, hogy ebben a pillanatban, amikor ezt írom, Szentesen, de talán a környékén is egyedül én birtoklok egy Fazekas Attila-féle Birodalom visszavág borítós pólót dedikálva! A pólót az emeleten kellett megvenni, és utána levinni vissza hozzá aláírásra.

Nem „A Mohács kommandó” volt az egyedüli magyar képregény-zsákmány. Zórád Ernő klasszis romantikus képregénye, a *Névtelen vár* Jókai regényéből most sikerült, szintén tőle keresem még a film hatásait is mutató Tenkes kapitányát. Az izgatott fel, s alá rohángászást, az ide kapok-oda kapok, hú-há... ezt én mindig

vadászatnak-halászatnak fogom fel, annak összes izgalmával, szerencséjével. Ez is olyan, hogy tudni kell, mit akarsz, tudnod kell felmérni, amit látsz. A már említett több körben bejártuk a teljes rendelkezésre álló teret, ami bonyolultabb volt, mint eddig, mivel az elmúlt évekkel ellentétben nagyobb helyen több helyszín volt, például egy emeleti rész is. Ennek okán egy elszeparált kisebb helyszínt majdnem kihagytunk, pedig de kár lett volna, ugyanis Jimmy itt szerzett be egy kiegészítőt, ami gyermekkorából kísértette! Itt történt az is, hogy alkalmam nyílt „megszakérteni” a klasszikus Star Wars trilógia magyar első kiadását, amely a Kozmosz Fantasztikus Könyvek sorozatban jelent meg. Meglehet, nem tudja mindenki, hogy a 4ep. ami az első

A vers egyik ihletője.

film volt, a Kuczka-féle sorozatban két kiadást ért meg... no vajon miért is? Az első kiadás megjelenéséről utólag értesültem, jól emlékszem, nem csak az én napomat cseszte el a hír, hogy lemaradtam róla, hanem szegény anyámét is, akit ezután már nem hagytam békén. A második kiadást szereztem először be a könyvesboltban, majd később, magánkézből az elsőt. Az első és második megjelenés közt elsőre semmi különbség, másodikra se biztos, hogy nyilvánvaló, de később annál inkább! Persze ehhez fanatikus rajongás kell. Ami a lényeg: az első kiadás vastagabb, a borító „szemcsésebb”, durvább, a másodiknál finomabb a papír és vékonyabb a kötés. Az első erőteljes, a második kifinomult, ha így tetszik. Nem ez volt az egyetlen kiselőadásom aznap. A ruhatárnál is volt két leányzó, akik közül az egyikük legalább képregényeket árult. Jimmy itt látta meg az egyik prioritásomat, a jugoszláv western képregényeket. Mind a hármat elhoztam, és közben rávilágítottam a jugó képregényes műfaj számomra fontos motívumaira.

A szünetekben izgatottan elfogyasztott kávé, mignon és szendvics közben megtárgyaltuk a látottakat. Többek közt a DVD választékot – ezek kiegészítőnek számítanak – a pólókat, bábokat és maketteket, beöltözött jelmezesekeket. Maradandó élmény számomra a csodálatos dinoszaurusz modellek megbámulása, amelyekből a dinamikus egymással harcoló T-Rex-ek élőképe nem is volt eladó, vagy a Holló c. film főszereplője fél méteres figurában, vállán egy madárral, de volt Star Wars, Terminator és akcióhősök minden mennyiségben. Ami az igazán megrázó élmény volt, az a plüss ALIEN arctamadó! Hát lefekvés előtt a szép álmokhoz adott az előjáték kelléke!

Amikor már teljesen kifáradtunk, és a pénzünk is elfogyott, felcihelődünk, és távoztunk. Az állomásra mentünk közben megpróbáltam magam összeszedni, láttam, hogy Jimmy is ezen erőlködik. Lassan elkezdődött az első kiértékelés a friss élmények hatása alatt. Jimmy már az egyik első megnyilvánulásában jelezte: lehetséges hogy jövőre is jön. Nem csodálkoztam, bár ő nem sok képregényt, könyvet vett, viszont öt filmet, míg én csak egyet, Mel Gibson „Hazafi”-ját 600 Ft-ért tele extrákkal és 0 reklámmal. Ahogy távolodtunk Pest megyétől, úgy döbbsentünk rá, hogy mennyi kincset felejtettünk el megvenni. Ezt már az út elején jeleztem neki, most láthatta, hogy megy ez. Így megy ez!

Egy híján harminc, avagy a 29. az első

Képregénybörze. Így leírva, de még kimondva sem lehet elképzelni, mi is ez valójában. Aki egy kicsit is szereti a képregények világát, legyen az bármilyen, egyszer el kell látogatnia egy ilyen rendezvényre. HomoErgaster már presszionál egy pár éve, hogy ez egy fantasztikus esemény, látni kell. Most magam is megtapasztaltam.

Képregény. El sem tudjuk képzelni, amíg nem szembesülünk vele, hogy mennyi -féle és fajta létezik. A magyarországi átlagember a képregény kapcsán vagy valami szuperhősös füzetecskére gondol, vagy egy újság, egy magazin néhány kockás, egy-két oldalas, fekete-fehér rajzolmányaira. Én azért már jobban belelátam a kínálatba (akár külföldibe is), ám a sokféleséget fizikailag megtapasztalni sokkoló élmény. Tétova téboly, néma örület, gyermeki ide-oda kapkodás, rohángálás. Valahogy így lehetne jellemezni az egészet. Kisgyermekes apák, fiatal és idősebb párok, meglett korú szakállas férfiak mind-mind izgatott érdeklődéssel, gyermeki lelkesedéssel kovályogtak a kirakott portékák között. A kínálatban volt régi és erre az alkalomra újonnan megjelent képregény is a legkülönbözőbb zsánerekben. Humoros, gyermekeknek szóló, történelmi, fantasy, sci-fi, western, groteszk, horror, pornó, abszurd és minden más, amit csak el lehet képzelni. Persze nem

csak képregények voltak, hanem gyűjteményes albumok, antikvár könyvek, magazinok, figurák, kiegészítők, modellek, filmek – vagyis minden, ami ehhez a szubkultúrához kapcsolódik.

Mivel ez számomra az első ilyen esemény volt, meglehetősen – egyébként rám nem túl jellemző módon – izgatottan vártam. Előző éjszaka nem sokat sikerült aludni, s az 5 órás ébresztő már a sötét plafont bámulva ért, pedig nem vagyok egy pacsirta típus, aki már hajnalok hajnalán fent böklászik. Sokkal inkább az ellentéte igaz rám. Reggeli helyett két szem multivitamint és 1000 mg C-vitamint vettem magamhoz, meg némi csokis sütit és egy pohár vizet. A vasútállomáson végül úgy döntöttünk, egy másik vonattal megyünk, s nem azzal, amit előzőleg kinéztünk, így fél órával hamarabb értünk a helyszínre, némi térképes-utcanévtáblás iránykeresés után. Egyébként meglepően könnyen odaláttunk, különösen, miután elkezdtünk követni egy gyanúsán geek fiatal srácot :) A KMO bejárata előtt mindkét irányban hosszú sor állt már, mire 9:05-re odaértünk, így kiválasztottuk a hosszabbat, amelyről azt gondoltuk, az érdeklődőké. Aztán valahogy ez is összekeveredett az árusokéval, de bánta kánya. Jó 50 perces lassú araszolás után végül bejutottunk és megkezdtük az első, izgatott körünket, hogy egyáltalán lássuk, hová érdemes majd visszanezni. Eközben HomoErgaster már ki is szúrt egy standot, ahol elég rendszeren bevásárolt Kázmér és Huba képregényalbumokból. Majd Fazekas Attilát kerestük fel egy-egy dedikált „A Mohács kommandó” képregényért. Mivel a kavarodás miatt az árusok egy része még nem pakolt ki, ezért úgy gondoltuk, megnézzük mi van az emeleten.

Részlet a Les Robinsons de la terre c. francia képregényből.

Sokkélmény: nem eladó vitrines képek.

Rögtön egy SW-standba botlottunk, ahol főleg figurák és pólok voltak, de itt láttunk egy rakodógépben ülő, Aliennel küzdő Ripley-figurát is. Beljebb szinte azonnal kiszúrtunk egy modellkészítőt, ahol legjobban a különböző dinoszaursz figurák ragadták meg a figyelmünket. Én ekkor még szándékosan csak sasoltam a kínálatot, aztán persze engem is elkapott a hév, bár nem a képregények kapcsán, hiszen abból már megvolt, amire konkrétan fentem a fogam. Ráadásul képregényt nem vesz az ember csak egyet, hanem minimum évfolyamonként gyűjti. A különböző idegen nyelvű albumok pedig annyira nem is vonzanak. Akkor már inkább támogatom a magyar készítésű, akár amatőr rajzolókat, írókat. Ám most a figyelmem a DVD-eket is kínáló árusok irányába fordult leginkább, különösen, miután megláttam az egyiknél *A Holló* második részét, és nevetséges összegért meg is vettem. Így potom pénzért öt olyan filmmel lettem gazdagabb, amelyekre már régóta vadászok.

Aminek viszont a legjobban megörültem, az gyermekkorom, tinédzserkorom egyik meghatározó élménye. Megsereztem ugyanis a *Titán*-t, ami a lapozgatós könyvek világleírása. Megláttam, és tök ledermedtem, hogy hozzá lehet még jutni. Volt rajta pár másik könyv, így megkérdeztem, hogy azt ki szabad-e venni onnan :) Persze a csaj, aki épp ott ült, ideadta. Belelapoztam, közben megérkezett a srác, aki árulta, és kérdeztem, hogy mennyiért adja. Azt mondja egy ezres. Lesokkolt. Mondom ez annyiért ajándék, vissza se tegyék, viszem el. Aztán hozzá csaptunk még két KJK (gy.k.: Kaland, Játék, Kockázat) könyvet is. Ráadásul ezt a helyszínt HomoErgaster vette észre, amikor meglátogatta a mellékhelyiséget. Ha nem jár arra, simán kihagytuk volna, és most nem örülnék úgy, mint majom a farkának :) Aki nem volt benne a nyolcvanas-kilencvenes években a lapozgatós könyvek világában, az nem is értheti, mire fel ez a nosztalgikus rajongás. Másnap, amikor kedves író társamhoz, több mint két évtizedes barátomhoz, Anonymus R. Chynewa-hoz (amúgy Kaiser Rudolf) ellátogattam egy rövidke élménybeszámoló erejéig, ő is igencsak megörült, hogy végre én is birtoklom ezt a kultikussá vált, s a legjobban szívünkhöz nőtt világleírást. Amikor kisebbik leányának elkezdte magyarázni, hogy mi is ez az egész jelenség, úgy belelkesült, hogy a következőt találta mondani:

„A belső borítón le voltak fotózva a könyv alkotói, akik akkor még fiatalok voltak, most meg már öregek. A lényeg, hogy abból élnek, amit igazán szeretnek csinálni.”

Jellemző, hogy rám parancsolt, szeretné látni az én példányom is, vigyem el hozzá, amikor legközelebb megyek. Igen, ez már csak így működik az olyan nagy öregeknél, mint mi :)

Persze számos más kincs ottmaradt. Egyik-másik tudatos döntés alapján, némelyik pedig megfelelő keretösszeg hiányában. Így nem hoztam el, csak lefotóztam egy kb. fél méteres magasságú infraérzékelős Holló bábut, amelyik beszél és károm, ha elmegy előtte az ember. Hasonlóképp járt a nap poénja is, egy plüss arctámadó az Alienből. Már ott a helyszínen eljátszottunk a gondolattal, hogy lefekvés előtt megy vele a küzdelem, aztán elfáradsz és párna gyanánt a fejed alá teszed és elalszol. Itt már nálam is elszakadt a józan, megfontolt ész cernája :)

Többször is végigjártuk a kínálatot, miközben az érdeklődők között felfedeztünk pár jelmezt (trendi nevén cosplayert) – egy leányzó Robinnak öltözött, de volt Batman, Thor és G.I. Joe is, az egyik árus pedig csontváznak öltözött, bár jobban megnézve nem volt épp csontovány :) Végül úgy 14 óra magasságában gondoltuk úgy, hogy távozzunk. Elgondolkodva sétáltunk vissza a Kőbánya-Kispest vasútállomáshoz, ahol megérdeklődtük, mikor tudunk Kiskunfélegyházán keresztül eljutni Szentesre. A jegykiadó hölgy első reakciója meglepett, és nem sok híja volt, hogy a nap eseményei után hangosan fel ne röhögjek. Hirtelen azt találta ugyanis mondani, hogy *„Ezt elbaszták. Most ment el a kettőkor.”* Mivel

azonban látta, hogy nem harapom le kapásból a fejét, hanem továbbra is illemtudó módon viselkedem, adott két újabb időpontot is. Az állomáson elszórakoztattuk a galambokat az ebéd morzsáival, majd a hazaúton azon töprengtünk, mi mindent hagyunk ott a börzén. Végül megállapítottuk, hogy bármennyi pénzt is vitünk volna, annak a többszörösét is el tudtuk volna költeni. Így van ezzel az ember, ha kedvel valamit, legyen az képregény, könyv, film, figura, horgászat, vadászat, autó, motor, bármi.

Végül következzen az általam beszerzett hadizsákmány:

Fazekas Attila legújabb alkotása, **„A Mohács Kommandó”** címmel, amelyet dedikált is nekem.

A fentebb szintén megemlített **Titán**. Az, amelyet 1986-ban jelentetett meg Steve Jackson és Ian Livingstone, s amit kis hazánkban 1991-ben adott ki a Rakéta Könyvkiadó Kft. Igen, a Kaland, Játék, Kockázat (ismertebb nevükön lapozgatós könyvek) csodálatos és egyedülálló világleírása. Ehhez volt még „grátis” egy **„A Skorpiók Mocsara”**, és egy **„A Pusztítás maszkjai”** KJK kötet.

A Holló – eredeti lemezen, az első rész Brandon Lee-vel.

A Holló – Angyalok városa (a második rész).

Kaptár 2 – Apokalipszis (alap...).

The Truman Show – Jim Carrey egyik, ha nem a legjobb filmje és alakítása. Már régóta kerestem.

Van Helsing – dupla lemezes változat sok extrával (naná, hogy nem hagyhattam ott!)

Képgaléria az eseményről:

https://www.facebook.com/jimmy.cartwright.12/media_set?set=a.593694974011071.1073741826.100001117205082&type=3

Képgaléria az általam beszerzett hadizsákmányról:

https://www.facebook.com/jimmy.cartwright.12/media_set?set=a.593698150677420.1073741827.100001117205082&type=3

Cat

Klára meséje

Lassan történetem végére érek, amit tudok, átadtam neked, drága kisunokám. Tudod már te is a kerti virágok nevét, (ugye, nem felejtetted el, hogy az őszibarackot virágzáskor kell ritkítani?), ismered Borzas kutyám csínytevéseit. Tudod, hogyan kértem meg az én Katim (nagyanyád) kezét. Ám Klára nénéd történetét nem hallhattad még.

No, ezt most elmesélem neked. Beteszek a borítékba egy fényképet róla.

Tudod, Klára nénéd afféle fekete báránya volt a családnak, talán nekem sem illene írnom róla. Kilenc évvel volt fiatalabb nagyanyádnál, kései gyerek, nem is várták akkor már. Mindazt, amit most leírok, nagyanyádtól tudom, István bácsi és Ilona néni - a te dédszüleid - sápadni és hümmögni kezdtek, amikor csak Klára szóba került, illetve István elsápadt, Ilona meg hümmögött. Ostobaság, én azt mondom, de nem szídom én őket... Halottakról vagy jót, vagy semmit.

Klára - vad volt. Gyönyörű fekete haja és mélybarna szeme különös, forrongó lelket takart. Nem beszélt hatéves koráig, aki látta, azt mesélte róla, csak a szeme szórt villámokat, ha megszólították. Azt mondták erre a régiek, hogy váltott gyerek. Csak ült az erdőszélen naphosszat, üdvözült mosollyal az arcán, hajkurászta a lovakat, néha pedig azon kapták, hogy elszánt tekintettel a tölgyfák felé rohan. Soha szót nem fogadott senkinek, pedig kapott maflást eleget. Már arra gondoltak szegény szülei, hogy tán szellemileg visszamaradott a gyermek, ám egy nap az akkor tizenöt éves nagyanyád a leckéje fölött görnyedezett, és különösképpen megszenvedett egy cirkalmas mondat magyarrá fordításával, amikor Klára odaült melléje, s szó nélkül áthúzott és kijavított egy félreértelmezett szókapcsolatot. Akkor aztán - mert később is kíségette a nővérét, ugyanilyen kurtán-furcsán, szótlanul - csodájára kezdtek járni a népek a Könyvák zseniális lányának, s szorgalmazták, hogy mégis iskolába kerüljön.

Szeptemberben el is ment az iskolába, ám nem tért haza aznap. Nem is látták vagy három napig. Mikor végre beállított kosztól foltosan, falevelekkel a hajában, csendben eltúrta a pofont, s a hol-tétét firtató kérdésre egyetlen szóval válaszolt: „Otthon”

Megszaladt kicsit a tollam, ahogy próbálok emlékezni a történetekre, melyeket Katalinom mesélt. Ő tizennyolc évesen elkerült

a szülői házból, élte a fiatal lányok életét, tanult, dolgozott, ifjú ügyvédekkel meg könyvelőkkel ismerkedett. (Rám se bojszintott akkoriban.)

Klárát, aki rémisztő gyorsasággal serdült, kicsapták az iskolából, hiszen bármilyen könnyedén oldja is meg az ember a számtanpéldákat, arra nem lehet jegyet adni, ha minden másnap az iskola mellé jár.

Hogy Klára hol töltötte az idejét ilyenkor, sejteni lehet. Hol egy beteg erdei állatot, hol egy vihar döntötte fácskát cipelt haza, hogy segítsen rajta. Éjt nappallá téve gondozta az árva vadmalacot, melynek vadászok lötték ki az anyját, s akkor látták először sírni, amikor az állat elpusztult.

Tizennyolc éves volt, amikor először közölte meghökkent szüleivel, hogy menni készül.

„Hová?” - kérdezték.

„A tölgyesbe. Az igazi családomhoz. Nagykorú vagyok, már senki nem tarthat vissza” - mondta ő.

Végül mégsem ment el, nem mehetett. Néhány évvel azután, hogy szüleinek így a lelkébe taposott, meghalt Ilona dédanyád. Az özvegyen maradt István pedig lassan utánahalt. Az orvos szerint egészséges volt, mint a makk, ám ő bánatában elemésztette magát. Feladta - ma így mondanánk. Klárának becsületére legyen szólva, rendesen ellátta a háztartást, és okosan vezette a gazdaság még megmaradt részét, hogy honnan értett ehhez is, ki tudja? Már nem beszélt az igazi családjáról, csupán a tekintetét felhőzte el valami mogorva szomorúság, ha meghallotta a szél tépte fák suhogását.

Akkor történt, amikor Klára nénéd ötvenéves volt. Egy ostoba kölyök eldobta a még parázsló cigarettát, nem mészse a gazdaságtól. A lángok felfalták a házat, az istállót és a tölgyes felé zúdultak. Akkora tűz volt, hogy kivonult a városi tűzoltóság, a városiak és a falusiak együtt küzdöttek a forró istencsapása ellen. Indultak a legerősebb emberek a ház felé, hogy kiszabadítsák Klárát, aki bent fuldokolhatott a füsttől. Ám ahogy elszánták magukat, kicsapódott a bejárati ajtó, és a zokogó Klára rohant ki rajta egyenesen az erdő felé. Azt mondják, úgy szűkölt, mint a sebzett állat.

Soha többé nem látták.

VÁMPÍRVAĐÁSZ

bel corma

Az alacsonyan rohanó, fátyolos felhők vérszínben tündököltek, ahogy a lenyugvó nap haldokló sugarai megfestették őket. Hideg szél kerekedett, mely a havasok fagyos illatát hozta magával és még valamit...

Mintha...

Olyan volt, akár egy halk suttogás éržekeim peremén. Hűvös lehelet, mely megtáncoltatja a fák száraz, barna leveleit, hogy azután tovatűnjön a semmiben. Sójaj, mely egy élet halovány emlékébe kapaszkodik és egyre hív...

Az „ő” hangja...

Megremegtem és a sötét emlékek tovatűntek. Komoran összehúztam magamon vastag, fekete köpenyemet és óvatosan letérdeltem, hogy alaposabban szemügyre vegyem a lábaimnál fekvő, szétmarcangolt testet.

Egy tizenöt év körüli lány volt, illetve az, ami még megmaradt belőle. A nyomokból ítélve nagyjából egy napja halhatott meg. A vadállatok már alaposan kikezdték a testet, ám az arc és a nyak szerencsére még sértetlen volt. Óvatosan félresimítottam a haját és megtaláltam azt, amit kerestem.

Két pontszerű, vörös seb volt a nyakon, egymástól néhány centiméternyi távolságra csupán. Épp, mint egy...

„Kiszívta a vérét... Az utolsó cseppig!”

Keserű szájjal indulni készültem, de valamiért meggondoltam magam. Hirtelen ötlettől vezérelve alaposabban szemügyre vettem a lány arcát...

Ovális arc volt, fitos orral és telt ajkakkal. Fekete volt a haja, és bár a kék szemekre már fátylat borított a halál, mégis... Mintha még őrizték volna egykori tulajdonosuk lelkének egy apró lenyomatát. Életében olyan lehetett, mint...

Ekkor döbentem rá arra, amit szívem legmélyén már rég sejtettem.

„Épp olyan, mint te, Ariel... Olyanokat választasz, akik hasonlítanak rád, mert... Azt akarod, hogy minden egyes alkalommal a te arcodat lássam viszont...”

Felálltam és fájdalmas sóhajjal engedtem el a bűntudat égető szellemét. Gyors, gyakorlott mozdulatokkal ellenőriztem az alkalomra felcsatolt ezüst pengéket.

Még várt rám egy feladat!

Éjfélig tartó varázs - Hamupipőke másképp

Dorothy Large

- A varázs éjfélig tart! Használd ki ezt a lehetőséget! - szólalt meg a gyönyörűséges tündér, és hogy nyomatékosítsa mondanóját, felemelte apró mutatóját.

Hamupipőke csodálkozva nézett végig magán. Egy gyönyörű, halványkék fodros-csipkés bálruha volt rajta, s bárhogy forgott benne, még mindig nem bírta elhinni, hogy ez vele is megtörténhet.

- Amint az óra tizenkettőt üt, el kell hagynod a bált! - ismételte a tündér, ki alig volt nagyobb, mint a lány hüvelykujja.

- Köszönöm! Köszönöm! - szöktek boldogsággönnnyek a leány szemébe, majd beült a hintóba, mely pár perccel ezelőtt még csak egy rothadó tök volt.

A hintó elindult a bálba, Hamupipőke szíve pedig örülten dörömbölt a mellkasán. Görcsösen nézte hófehér ujjait, melyekkel körkörös mozdulatokat írt le, hogy levezesse a feszültségét. Felpillantott az ablaküvegre, melyen viszontlátta hullámos, mézszínű fürtjeit, melyek gondosan a vállára omlottak. Kék szemei csak úgy tündököltek a boldogságtól. Hamupipőke végre, egyszer életében, igazán gyönyörűnek érezte magát.

A hintó zötykölődött, megugrott néha, de Hamupipőke szinte észre sem vette. Túlságosan boldog volt, hogy bármi is észrevegyen a külvilágból. Azt sem akarta tudomásul venni, mikor a hintó megállt, s az ajtó kivágódott.

- Megérkezünk. Kérlek, ne feledd, amit mondtam! - szólalt meg újra a tündér, majd szomorúan mosolygott és eltűnt.

Hamupipőkének sem kellett több. Elindult felfelé a lépcsőn, bár legszívesebben szaladt volna, ahogyan a túsarkúja bírja. De az nem egy úri hölgyhöz való viselkedés. Amint a lány felért a lépcsőn, szeme világát a sok nagy kaliberű kalap és az emberek sokasága töltötte be. Nem bírta visszafogni magát, szélesen elmosolyodott és az emberek forgatagába vetette magát.

Mindenki szinte tátott szájjal figyelte a leányzót, ahogyan léptei nyomán szőke és fodros tincsei meg-megugranak.

- Kisasszony! - szólította meg valaki, mire Hamupipőke mosolyogva hátrafordult.

- Szabad egy táncra? - az előtte álló férfi valószínűleg egy ötvenes éveiben járó, kisebb nemesi családból származó gróf lehetett. Öltözéke előkelő volt, ahogyan magatartása és testtartása is.

Mielőtt Hamupipőke válaszolni tudott volna, egy ismeretlen kéz nehezedett a vállára.

- Sajnálom, Alfréd! Azt hiszem, ma estére ő az enyém!

A lány átnézett válla felett, ahol a fiatal és jóképű házigazdát pillantotta meg, nem más, mint a Herceget.

- Igen, persze! - sóhajtott a férfi, majd kerekét oldott.

Hamupipőke megfordult, hogy a Hercegre tudjon nézni. A fiú sárma és mosolya teljesen elvarázsolta a leányt.

- Szóval, kisasszony? Szabad egy táncra? - mosolygott a Herceg.

- Megtiszteltetés lenne - hebegte Hamupipőke. Annyira boldognak érezte magát, hogy azt hitte, mindez csak álom.

A Herceg felemelte a kezét, a lány pedig megszorította. Bőre meleg volt és kellemes. A fiú magához szorította Hamupipőkét, aki egy kicsit meglepődött, de egy cseppet sem bánta. Egymás szemébe nézve, lassan táncolni kezdtek a muzsika ritmusára. A fiú szőke haját megvilágította a plafonról lelógó csillár erős fénye, melyben zöld szemei úgy csillogtak, akár a smaragd. Mindketten belefeledkeztek a táncba és egymás tekintetébe, észre sem vették, hogy idővel a terem lassan kiürült, s már csak ők ketten koptatták a táncparkettet.

- Gyönyörű vagy! - szólalt meg hosszú idő után a fiú.

- Köszönöm, Hercegem! - mosolygott teljes szívéből Hamupipőke. Annyira boldog volt, hogy majdnem elsírta magát.

Hirtelen megszólalt az óra kakukkja.

„Jaj, istenem!” - gondolta a lány. - „Tizenkét óra van. Mennem kell! Mennem kell!”

De Hamupipőke nem akart menni. Úgy érezte, örökre a Herceg karjaiban akar maradni.

- Nagyon buta egy lány vagy - kezdett nevetgélni a herceg, egy öreg és túlvilági hangon.

Behunyta szeméit és csak gunyorosan kacagott, melyből hangos vihogás lett. Hamupipőke megrémült. Végignézett magán, de még mindig a gyönyörű fodros ruhában volt. Nem értett semmit. A Herceg kinyitotta szeméit, melyek vörösen tündököltek, mint a vér. Szőke tincsei feketébe fordultak, szája kiszélesedett, s az összes foga tűhegyes lett. Hamupipőke félelmében felsikoltott és szaladni próbált. De akkor már mind hiába volt.

- Megmondtam annak a buta lánynak, hogy a varázs csak éjfélig tart - rázta rosszállóan fejét a tündér. - A fiamnak már megint sikerült megkaparintani egy lelket. Legközelebb valami okosabb leányzót választok.

http://users.atw.hu/aracsidaniel/mesek/hamupipoke22_1.jpg

kosakati

odaat.com

- Segíthetek? - kérdezte a virágáros.

- Valami szépet szeretnék... - mondta Petra elgondolkodva. - Finom színek, természetes anyagok, semmi műanyag, semmi drót... És ne legyen nagy! A kolumbáriumba lesz...

- Csokor legyen, vagy egy kis koszorú?

Petra türelmetlenül nézegetett a temető kapuja felé. Ákost kereste a szemével, akit előreküldött körülnézni.

- Koszorú - toppant mellé Ákos.

- Koszorú van az urnánál, vagy koszorút kell vennünk? - kérdezte Petra kicsit ingerülten.

- Nagynénémék koszorút tettek a váza tartóvasára, tehát nekünk csokrot kell tennünk a vázába - magyarázta Ákos kelletlenül.

- Jól van, na! - enyhült meg Petra. - Tudom, hogy nem jókedvedben jöttél ide el velem, hanem csak azért, mert nyomatékosan kértelek rá. De azért még nem kell ilyen mufurcnak lenned.

Ákos vágott egy grimaszt, aztán a gondosan kiválasztott, ízléses csokorral elindultak a kolumbárium felé.

A faszor lombja aranylott a bágyadt napsütésben. A sírokon, az urnafalakon ezer színben pompáztak a virágok, pislákolnak a gyertyák és a mécsesek.

- Szép ilyenkor a temető - jegyezte meg Petra.

- Csak nehogy nagyon meggettessen! - poénkodott Ákos. - Nem akarok árvagyerek lenni.

- Anyira azért nem tetszik, hogy rögtön ide is költözzek - húzta el a száját egy fanyar mosollyal Petra. - Elég ebből most egy félóra is.

Szóltalanul lépdelték egymás mellett, végig a faszoron. Petra örült, hogy idén is sikerült magával hoznia a fiát erre a sétára. Ákos minden évben megpróbált valamilyen ürüggyel kibújni a temetőlátogatás alól, de tudta, hogy úgysem ússza meg, mert anyja türelmes és kitartó. Idén is napokig halogatták, de mára már nem maradt semmilyen kifogás: kellemes idő volt, és mindketten ráértek.

Petra tudta jól, hogy egy tizenhét éves fiúnak millió más programja is lenne, mint az anyjával sétálni a temetőben, de mint minden évben legalább egyszer, most is ragaszkodott ehhez. Petra nem volt szigorú anyja. Nem korlátozta feleslegesen a fiát, nem tett szóvá minden apróságot, nem szólt bele mindenbe, cserébe viszont elvárta, hogy amit fontosnak tart, abban Ákos ne mondjon ellent. Az őszi temetőlátogatás is egy ilyen fontos dolog volt.

Ákos unottan rugdosott maga előtt egy vadgesztenyét, gondolatok százfelé kalandoztak. Nem is vette észre, hogy odaértek az urnafalhoz. Mikor anyja befordult a kavicsos sétányra, pár lépést még tovább rugdalt a gesztenyét. Petra szemrehányóan nézett a fiára, mire az végre megvált alkalmi focilabdájától. A sétányon lehajtott fejjel, lassú léptű emberek haladtak el mellettük. Megálltak egy-egy sír, vagy urna előtt. Keresztet vetettek, imádkoztak, vagy csak némán álldogáltak.

Petra hosszú percekekig állt némán és mozdulatlanul az urnafal előtt. Ákos egyik lábáról a másikra álldogált. Zsebébe nyúlt a mobiljáért, hogy megnézze, mennyi az idő. Petra rosszállóan nézett a fiára.

- Igen, anya - kántálta Ákos csúfondárosan. - Türelmes vagyok és tisztelettel... Még vagy öt percig...

- Majd ha egyszer neked is lesz gyereked, és itt sétálsz vele... -

kezdett bele Petra az ilyenkor szokásos mondókájába.

- Majd jól nyakon vágom, ha nem lesz türelmes és tisztelettel... - bólogatott Ákos.

Petra végre odalépett az urnához, és még egyszer megigazította a koszorút, meg a csokrot. Ezzel befejezte a néma szertartást.

A hangulathoz illő lassú léptekkel indultak a kijárat felé. A felátadó szél sárga levélkúpacokat kergetett a kavicsos úton, a sírokon. Az egyik kupac szélén fehérlött valami. Ákos felvette.

- Egy kinyomtatott e-mail - állapította meg. - Biztos elvesztette valaki.

- Mutasd csak! - kíváncsiskodott Petra.

A papír gyűrött volt, és a közepén egy tenyérnyi szürkés, barnás folt éktelenkedett.

- Olyan, mintha egy cserép virágot csomagoltak volna bele - nézett fel a papírból Petra.

- Még hozzá ezt a cserepet - vett fel a földről egy cserép törpe krizantém Ákos.

- Innen sodorhatta le a szél - lépett közelebb az egyik sírhoz Petra.

- Akkor ezt az e-mailt nem is elvesztették, hanem idetették, erre a sírra.

- Fura ötlet... - csóválta a fejét Petra. - E-mailbe csomagolt virágot tenni egy sírra...

- Nézzük csak! - kapta ki anyja kezéből a papírt Ákos.

- Nem kéne elolvasni más levelét... tiltakozott Petra. - Tegyük vissza a virággal együtt!

- Visszatesszük - nyugtatta anyját Ákos. - Csak előbb elolvasom. Az elhunyt nem fog tiltakozni a levéltitok sértés miatt. Már, ha ő a címzett...

- Ne légy ilyen morbid és tiszteletlen!

- Morbid vagyok és tiszteletlen... De leginkább kíváncsi. Te nem vagy kíváncsi?

- De. Nézzük!

- Feladó: aagika183@... címzett: erzsiniagy02@... - olvasta fennhangon Ákos. - Édes Nagyikám! ...Tök jó az új sulis. Uszoda az alagsorban, diszko szombatnőként a tornateremben. Már két jó barátom is van, meg egy rakás új haver. Tök jó fejek. A tanarak is tök jó fejek. Tegnap kaptam egy ötöst matekból. Minden tökzár, csak Te hiányzol. ...ölel unokád. Pusz-pusz: Ágika.

- Kiss Lajosné, Kovács Erzsébet - betűzte Petra a sír feliratát.

- Ez a lügyent kis csajszi idehozta a kinyomtatott e-mailt a nagymama sírjához - vakargatta a fejét Ákos. - Ez tényleg azt hiszi, hogy így majd megkapja a nagyit?

- A sír nem olyan régi - nézegette tovább a feliratot Petra. - Tavaly még e-mailezhetett vele az unokája. Ezt biztos még tavaly nyomtatta ki, és most nem talált más papírt a virág becsomagolásához.

- Ez az e-mail tegnapi - mutatta a papíron a dátumot Ákos. - Ágika tegnap írta ezt a levelet a nagyinak.

- Áááááááááá... - sóhajtott Petra. - Az én nagymamám sajnos nem érthette meg ezt az Internetes világot.

- Mikor meghalt, nem is volt még Internet? Vagy csak nem érdekelte, mert öreg volt?

- Akkor még sehol sem volt az Internet... Sőt még telefonja, meg tévéje sem volt mindenkinek. De az én nagymamám biztosan

nagyon élvezte volna a világhálón való kalandozást. Mindig sokat olvasott, szeretett moziba járni, utazni... Még öreg korában is minden érdekelte, ami új...

- Jó fej lehetett a nagyid... Kár, hogy én nem ismertem.

- Jó fej volt, bizony... - szomorodott el Petra. - És olyan jó lenne neki levelet írni, képeket küldeni... Annyira örülne neki...

- Hát írd neki levelet, és tedd az urna mellé... - javasolta Ákos.

- Ne időtlenkedj! - vágta hátra a fiát Petra. - Kajla vagy, édes fiam, kajla.

- De, tényleg... - élénkült fel Ákos. - Ez nem is hülyeség. Csinálhatnál egy weboldalt. Mondjuk „menyorszag.hu”, vagy „pokol.com”, ateistáknak meg „odaat.com”... A hozzátartozók leveleket írhatnának, te meg válaszolnál az eltávozottak nevében. Te úgyis olyan jól tudsz fogalmazni. Üzletet csinálhatnál belőle.

- Lesülne a bőr a képemről - háborodott fel Petra.

- Pedig igény az lenne rá - kötötte az ebet a karóhoz Ákos. - Az ilyen kis Ágikák, meg nagyon sokan mások szívesen regisztrálnának egy ilyen fizetős oldalon.

- Igény az lehet, hogy van, de gyomrom nincs hozzá.

- Na, ezért nem gazdagodtál meg eddig sem, meg nem fogsz ezután sem.

- Na, itt hagyjuk abba! - villant dühösen Petra szeme.

Ákos jobbnak látta, ha nem szól egy szót sem hazáig, de Petra fejében már gyökeret vert a gondolat:...odaat.com...

Egész úton leveleket fogalmazott nagyanyja számára, sőt gondolatban már a legjobban sikerült családi fotókat csatolgatta. Szinte maga előtt látta nagyanyja elégedett mosolyát, ahogyan a leveleket olvasgatja, a képeket nézegeti... Szinte hallotta a hangját, ahogy azt mondja: „Ah, mily snájdig fiatalember lett a kis Ákoska!”

Bármilyen kedves is volt ez az elképzelt kép, Petrát mégis valami furcsa, rossz érzés kerítette hatalmába.

Hazaérve, amúgy kabátostul azonnal bekapcsolta a gépet, és beírta a keresőbe, hogy: „odaat.com”.

- Ákos! - kiáltott fel idegesen. - Gyere ide, ezt látnod kell!

Elkerekedett szemekkel bámulták a monitort, amin az odaat.com oldal vibrált sötétlila dizájnnal, és fizetős regisztrációs ablakkal.

Te vagy...

Te vagy a tűz és a víz, életem kék egén...

Te vagy a víz a szerelem tengerén,

S Te vagy a tűz a vágyak peremén.

Te vagy a lélegzet és a dobbanás,

Soha el nem múló szívszakadás.

Te vagy a víz a fájdalomaim szigetén,

S Te vagy a lelkem poklának közepén.

Te vagy a szép, a jó, az elmúlás,

Soha el nem múló szívzakatolás...

Zhora

Indulni

Vadludak hangját

nyeli az őszi kód.

Nyirkos fák most

levedlik leveleiket.

Menni kéne...

Indulni...

Vár, hívogat a

ködbe burkolt

messzeség.

Elindulni lusta

esőtócsák közt.

Most nem -

nem nézni hátra.

Menni, keresni

a választ.

Ködbe borult

árnyalaktól

megkérdeni:

"Ki vagyok én?"

Aryol

Tordai Gábor

Új hullám

A sci-fi haldoklása,
Nemcsak pusztá álca,
Rozsdás robottáncos,
Nyikorgó románca.
Újdonság varázsa,
Üressé vált frázis,
Megkopott ereklyén,
Ki-kihagyó sztázis.

Ötletek hevernek,
Holtan hibernálva,
Úrhajó, térugrás,
Ki van már találva.
Droidokkal alvó,
Szintetikus bárány.
Beültetett emlék,
Lenyűgöző látvány.

Kéne egy új hullám,
Megújító örvény,
Újabb nemzedéknek,
Kevés három törvény.
Tegnapunk holnapja,
Meghalt nagyon régen,
Nem nyílik friss virág,
Kiszáradt dűnéken.

Maggoth

Friss hajnali szél

Friss hajnali szél ébreszt.

Villamos se jár.

Álmos, méla a csend,
már sóhajt néhány kismadár.

Korán kel fel a Nap is,

lassan kúszik felfelé.

Apró, langyos sugarai

indulnak a föld felé.

Így jönnek a ma elé.

Pirul az ég alja,

a felhők felébrednek.

Nyár illata leng körül,

térül-fordul, megkerül,

ahogy lelkem felderül,

s örül az életnek.

Langyos szél hűsíti testem,

elfújja az éjszakát,

s vele rémálmomat is.

Tovalibben a völgyön át.

Szépítse meg hajnalát

másnak is,

ki túlélte az éjszakát.

aniko22

Angyali arc

Elmondanám, de szürkék a szavak,

mik vértelen ajkamról hullanak.

Leírnám én, de csak ákombákom,

kiszáradt papír mederbe fulladt álom.

Elképzelném, de tűnékeny gondolat,

nem adja vissza angyalszép arcodat.

bel corma

Kapitány

Vachter Ákos: Rémálompor

avagy a szükségszerűtlenség dalai és más különös versek

Szeretném figyelmetekbe ajánlani Vachter Ákos Rémálompor, avagy a szükségszerűtlenség dalai és más különös versek című kötetét, amely 2013-ban jelent meg a Shirokuma Könyvkiadó gondozásában. Bár általában nem vagyok különösebben nagy versrajongó, mégis nagy élmény volt számomra Ákos különös – néha kissé rémisztő, máskor viszont tréfás – verseit olvasgatni, ugyanis ő pont azt a stílust képviseli, amely az én spéci ízlésemnek is megfelel. Egy verseskötetről szerintem mindennél többet elmond, ha néhány tipikus művet olvashatunk a számos alkotás közül. Következzenek hát a versek Lidércfény és a Fantasy Books ajánlásával: vigyázat, ez az írás sok helyen tartalmaz költői szabadságot, ami az olvasó nyugalmának megzavarására alkalmas lehet...

tem mindennél többet elmond, ha néhány tipikus művet olvashatunk a számos alkotás közül. Következzenek hát a versek Lidércfény és a Fantasy Books ajánlásával: vigyázat, ez az írás sok helyen tartalmaz költői szabadságot, ami az olvasó nyugalmának megzavarására alkalmas lehet...

A Rém

Zúgva, susogva sodorta a szél,
jaj-szava szállt — tovavitte az éj.
Nem! Oda el, hova fut, sose jut,
sosem érheti el így az égi kaput,
mit a lélek elér, de nem ér el egér,
ki a fűzfa alatt lelapulva remél.
Rezzen az ág, és reng a levél,
erre közelg, aki lábtalan él.
Éji sötétben sompolyog ő:
eme rút fogu rém; lopakodva jövő.
Zúg a bozótban az északi szél,
reszket a rémtől a gyöngye egér.
Csak jutna e helyről bárhova el,
hol e rút sziszegés sosem érheti fel!
A holdköveken fut, e fára szalad
s hol szeme vak, tapogatva halad.
Egy mély, meredek nyílásra talál
és nem sejtí, de szisszen már a halál,
s villám villan a fűzfa felett;
- soha Ő, kígyó nem lesz teveled...
Zúgva, susogva sodorta a szél,
jajszava szállt; tovavitte az éj...

Altató

Lehunnya nagy szemét a Hold,
lehunnya sok szemét a ház,
dunna alá mászik a holt,
egy zombi messze sírkertet gyaláz -
s a jó kisgyerek alszik, nem paráz.

Ede, az alien

Ripley hadnagy, Ripley hadnagy
lángszórót ide!
Siessen, már félig kibújt, nincsen semmi de!
Hozd a késed, már lekésted,
megszületett a kisdede,
ronda jószág, neve Ede!
E gyereket kedveled-e?
Honnan lehet ennyi gennye,
ronda rühes alienje,
fűj!

Nem normális abnormális

Csak tudnám
hogy kerül a kertembe egy bűzös láb,
és mért nyúl ki belőle az a ronda csáp
de folyton
kikúszik, és ellopja a paprikát
és azt képzeli, nem látom a rácson át
de téved!
Felszólítom: a szomszédra váltson át,
franc se rendelt ilyen retardált csodát!
Az biztos!

*...de a mágikus porból,
mit az ágy alatt őrzök,
a főztömbe elég egy kicsiny csipet,
hogy puhára párolják könnyen a gőzök
akár a legvénebb szikkadt szívet.*

Ez a könyv jobbára szörnyekről, álmokról szól, és az elmúlt évek során, többnyire tizenöt és huszonöt éves korom között rám tört verseimből úgy válogattam össze, hogy az egyes darabok egy a Mélységes Éjszakába tett utazás különböző állomásairól küldött képeslapok legyenek. A magam részéről és csakis onnan, inkább egy gyógyíthatatlan betegséghez hasonlítanám az írást, főleg a versekét. Bizonyos időközönként jön, és nem áll meg az ajtóban és kopog, hogy megkérdezze, bejöhettek? Nem zavarok? Csak rád töri az ajtót, aztán felfogatja a szobát. Néha kifejezetten rosszkor jön és azt kívánod, bár sose jönne többé. De tudod, hogyha úgy lenne, nem tudnál élni.

Vachter Ákos 1985. október 29-én született Veszprémben, teliholdkor. Szereti a túrórudit, a verseket, a robotokat, a mézes krémet, a fantasy irodalmat, a meséket, a nhazgulokat, a kendőt, a lovakat, a madarakat, az éjszakát és a napsütést, a felhőkben rejtőző dinoszauruszokat, a különös embereket, a hulló csillagokat, a sárkányokat, a ritka teákat és az erős kávét, ismeretlen erdőket járni, a rendet, a mosolyt, a horrorfilmeket, ahol rendszerint a szörnyeknek szurkol, a szelektív szemétygyűjtést, a rendtelenséget, a japán kultúrát, és az ó-germán mitológiát, mindent, ami nagyon régi, és mindent ami nagyon új, a magas kilátókat, a sóskát, a lovakokat, a dallamos zenét, a tücsökciripelést, az őszibarackot, a folyókat és a tengereket, mindenféle játékokat, a titkokat, fűvön mezítláb szaladni, a hősöket és a csokitortát, a mágikus dolgokat, az esőt, a körhintát... ..és még sok, sok, sok miden mást. Nem szereti a legyeket, az idióta tv műsorokat, a tömeget és a sört. Ez az első verseskötete.

További infók: <https://www.facebook.com/Remalompor>
<http://vachter.wordpress.com/remalompor/>

Mozimorzsák - filmaprólék

Jimmy Cartwright

Monte Wildhorn csodálatos nyara / The Magic of Belle Isle

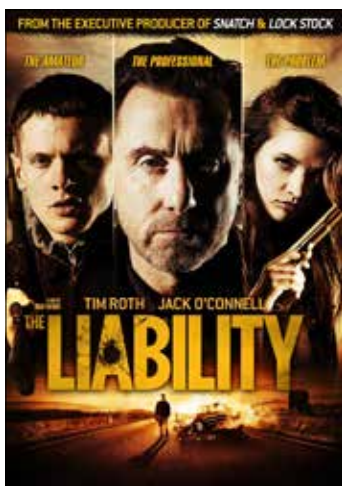
amerikai vígjáték, dráma (2012)
(12 év felett)

Monte Wildhorn (**Morgan Freeman**) egy lecsúszott, mozgássérült, alkoholista író. Pontosabban volt író, aki westerntörténeteivel vált sikeressé. Mivel ő is úgy érzi, hogy eljárt felette az idő, egy csendes kisvárosba, Belle Isle-ba megy, hogy egy híres zenész házára vigyázzon a nyár folyamán. A házzal azonban egy kutya is jár, no és persze szomszédok. **Charlotte O'Neil** (**Virginia Madsen**) és lányai, **Finnegan** (**Emma Fuhrmann**), **Willow** (**Madeline Carroll**) és **Flora**

(**Nicolette Pierini**) elég jól felforgatják Monte életét. Ahhoz legálábbis eléggé, hogy újra írógépet ragadjon...

Egy igazán kedves, szerethető film arról, hogy milyen különlegesen képesek látni az írók a világot, és a világ történései, az emberek, miként hatnak, hathatnak az íróra. S bár ez egy mindennapi történet is lehetne – különösen az írással foglalkozó emberek számára –, mégis úgy gondolom, számos dolgot helyez más, új, izgalmas megvilágításba.

Pizkos melók / The Liability

angol bűnügyi akcióvígjáték
(2012) (18 év felett)

A 19 éves **Adam** (**Jack O'Connell**) nincs túl jóban a mostohaapjával, **Peterrel** (**Peter Mullan**), amit mi sem bizonyít jobban, mint az, hogy már a második luxuskocsiját törí rípyára. Peter egyébként kőgazdag, ám bizonyos szenvedélyei miatt alvilági körökben is vannak kapcsolatai. Ebből kifolyólag viszont a nyomában van egy „ezermester” fedőnevű gyilkos is. Peter végül az összetört autók árának törlesztése végett megbízza Adam-et, hogy legyen sofőr

az egyik „melójában”. Így ismerkedik meg Adam **Roy**-al (**Tim Roth**), aki szemrebbelés nélkül hazudik és öl. A történet pedig itt kezd érdekessé és csavarossá válni.

A film nem a látványelemekre épül. Sokkal inkább az emberi kapcsolatokra, azok változatosságára alapozták a történetet, így nem csak elgondolkodtat, de tanít is, mindamellett, hogy időnként megbotránkozzat. Nem egy egyszerű, szórakoztató, könnyed esti mozi. Erre kissé rá kell készülni, de ha valaki kedveli az ilyen típusú filmeket, az nem fog csalódnani.

Kolibri-kód / Hummingbird

amerikai akció, bűnügyi, dráma (2013) (16 év felett)

Ha az ember beül egy **Jason Statham** filmre, pörgős, kemény

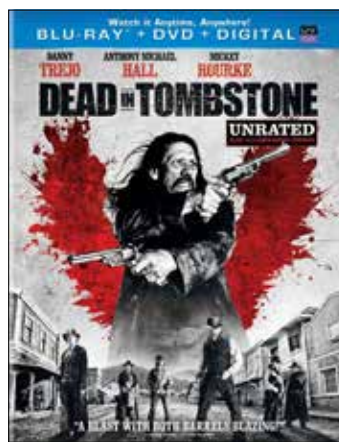

akciófilmre számít. Ezzel szemben ez a film nem annyira pörgős (mint pl. A szállító), nem annyira kemény, mi több, nem is annyira akciófilm. Viszont emberközelinebb teszi a háborús dezertőroket (hivatalosan engedély nélküli eltávoztást) **Joey** karakterén keresztül.

Joey hajléktalanoként tengődik a londoni utcákon, ám egy veredés után kénytelen beszüntetni elmenekülni, s egy rövidebb időre megbújni egy lakásban. Hamarosan kiderül, hogy a művész tulaj októberig nem tér vissza, így **Joey** úgy dönt, változtat az életén, összeszedi

magát. Képzettségének megfelelő munkát vállal (behajtó lesz), így azért néhány komolyabb akciónak részesei lehetünk. Közben azonban megtetszik neki egy apáca, **Cristina** (**Agata Buzek**), aki rendszeresen oszt ételt a hajléktalanoknak, így egy furcsa, tiltott románc szemtanúi is lehetünk. Sőt, egy bűnügyi nyomozás részesevé is válhatunk, mivel **Joey** egykori „doboztársa” gyilkosság áldozatává válik. Azonban bármennyire is szeretne **Joey** a háborútól a legtávolabb lenni, az mégis utoléri...

Pokoli egyezség / Dead in Tombstone

amerikai akció, fantasy, horror
(2013) (18 év felett)

Bár 1983-tól kezdve több mint 250 alkotásban szerepelt eddig, **Danny Trejo** mégis valahol a kilencvenes évek közepén, a **Desperado**, az **Alkonyattól pirkadatig**, a **Con-Air** – A fegyencjártat filmekkel szerzett hazánkban nevet (és bizonyos körökben elismerést). Majd 10 évvel később (2005-ben) még feltűnt a **Holló 4**-ben is, ám az ezredforduló után mégis a **Machete**, a **Predators** és a **Tökös**

csávó filmekkel ütött nagyot. Azóta persze kijött a **Machete Kills** is (magyarul **Machete gyilkol**, HH-ül **Machetepaté** :)), azonban idén (számos más alkotás mellett) kijött videóra ez a kellemesen szórakoztató **Pokoli egyezség** is, amiben látszik, hogy a közel 70 éves **Trejo** még igen jól tartja magát.

Guerrero (**Danny Trejo**) egy komoly hírnévnek örvendő rablóbandát vezet, amíg féltestvére, **Red Cavanaugh** (**Anthony Michael Hall**) úgy nem gondolja, hogy átveszi tőle az üzletet, és a társaival együtt a túlvilágra nem küldik, melyet követően átveszik egy egész város irányítását. **Guerrero** a túlvilágon összeszűri a levét **Blacksmith**-el (**Mickey Rourke**), aki a felajánlott alkut jó üzletnek gondolja. Persze a színen feltűnik egy bosszúra éhes nő is, **Calathea Massey** (**Dina Meyer**), aki ott tesz keresztbe **Cavanaugh**-éknak, ahol csak tud. Így hát felajánlja segítségét a pokolból visszajött **Guerreronak** is. A végkifejlet persze nem kétséges, azonban az oda vezető út mindenképpen hatásos.

Grimm másbogy mesélte

- Te látod őket? - Lilia a romvár egyik ablakából kémleli a mezőt. Szöke tincseit minduntalan az arcába fújja a szél.

- Nem - hangzik az unott fejelet.

- Én sem. Pedig már itt kéne jönnük!

- Mondd, biztos, hogy ez a jó módja a férjfogásnak?

- Most miért? Fogdossam ki és nyálazzam be a tó összes békáját?! - toppant Lilia.

- Sokkal érdekesebb látvány lenne, mint ez. Már unom.

- Most sikerülni fog. Érzem.

- Érzed? Igen?! Lássuk csak, mikor legutóbb ezt mondtad, az egyik delikvens rángatózva múlt ki, mikor viszont látott, pedig hősiiesen ledöfött, én meg látványosan kiszenvedtem. A másik pont emiatt téged akart megölni. A harmadik inkább magával végzett. A negyedik...

- Megmentettem az életed! Megfogadtad, hogy segítesz! - fojtja a sorolóba a szót a lány.

- És amit egy sárkány megfogad, azt meg is tartja! - hördül a tűzokádó.

- Jól van, jól van. - Lilia leül társával szemben, és karjával átfonja a térdét. - Várunk. Egyelőre. Mondd, neked nem kéne egy sárkánylány?

- Kiirtottátok a fajtámat. Nincsenek sárkánylányok.

- Ó. Ne haragudj!

- Nem rád haragszom - a sárkány témát vált. - Mi van, ha már régen letértek az ösvényről?

Lilia nem válaszol. Azelőtte hasonfekvő lényt nézi. Gyönyörködik benne, mint már találkozásuk óta elannyiszor. Aprólékosan végigveszi a színejátszó zöld pikkelyeket, a most összecsukott, vékony, rugalmas, bőrhártyás szárnyakat, erős karmait, a teremény nemes fejét, büszke tartását, hatalmas, izmos, és mégis kecses természetét, óarany tekintetét. Azok a szemek rengeteget mesélnek neki a régmúlt időkről. A szemlélet tárgya viszontbámulja őt. Bűvölni tetsző pillantását a lány azúrkék íriszébe fúrja. A sárkány most is megpróbálja kitalálni, vajon mire gondolhat Lilia. Amikor megmentette a sárkányvadászoktól, honorálásképp - akár egy dzsinn - megígérte a lánynak, hogy egy kívánalmát teljesíti. A lány gondolkodás nélkül rávágta: férjet akar! Mi sem egyszerűbb - gondolta akkor. Aztán a lány előállt a Nagy Ötlettel, miként óhajta kiválasztani az Igazít. Hogy majd a sárkány üldözőbe veszi őt, a Hős Lovag „megöli”, majd a „megmentett” lányzóval tovalovagol. Ettől a szóban forgó katonánna merevült. De amit egy sárkány megígér, azt be is tartja! Emiatt - is - gyűlöli az emberi fajt: azon kívül, hogy csak pusztítani tudnak, mindig hazudnak. Azóta többször megöletett, majd feltámadott, de a lány lovagja egyre csak várat magára. Ahhoz képest, hogy Lilia az utált fajhoz tartozik, fixa ideájától eltekintve egészen megkedvelte. Már-már szórakoztatja a jelenléte. És olyan vonásokat fedez fel benne, ami csak egy sárkány erénye lehet - embernél még nemigen tapasztalt. Lilia feláll, közelebb lép hozzá. Végigsimít a sárkány fején, íves nyakán. Meglepődik a pikkelyek bársonyos melegén. Tenyere alatt vibrálnak a hatalmas lény izmai. Kezébe veszi egyik elülső mancsát, és behelyezi a saját kezét. Egy férfi is eltörpülne a sárkányé mellett, nemhogy az övé. Pengeéles karmai jóval hosszabbak, mint az ő egész karja. Eltelve a látottakkal, így sóhajt:

- Gyönyörű bestia vagy!

- Hiszen sárkány vagyok - von vállat a sárkány.

Lónyeresítésre lesznek figyelmesek.

- Itt vannak! Nem megmondtam? - ujjong a leendő ara.

- De. Kezdődhet a műsor - sóhajt blazírtan a sárkány, s nyújtózkodása közepette bődületeset ásít.

A lovasok büszkén vonulnak zsákmány után kutatva. Vezetőjük magabiztosan ül a nyeregben, alatta hatalmas, szürke csataménje táncolva lépked. Már csak egyet kell elfogniuk, és ha nem is sikerül, legalább mehetnek a legközelebbi kuplerájba, a női keblek puhaságában levezetni a felgyülemlett fölösleges energiát. Aztán egyszer csak a semmiből előtűnik egy szaggatott ruhájú, sikoltozó fehérnép. Egyenest a vezetőhöz rohan, remegésétől megbotlik, és szinte kitépi a zablát a ló szájából örületében, szavát sem értik eszelős sikoltozása közepette. Aztán a lány két tárogás között így kiált: - SÁRKÁNY!! Amint ez elhangzik, egy hatalmas szörny suhan keresztül fölöttük, mennydörgésszerű üvöltéséről megvadulnak a lovak. A lovasok a kulcsszó hallatán izgatottan kapnak a fegyverükhöz. A vezér magabiztos mosolyt villant a lány felé, majd nyugodtan lemászik hátsaról. A sárkány földet ér, és hörgöve, acsarkodva kapdos a feléje közeledőkhöz. Pupillája vékony vonallá szűkül. Az egyik legény túl közel merészkedik hozzá. A bestia hamuvá égeti az esztelent, majd viczorogva lecsapni készül a következő öngyilkos hajlamúra. Aztán valami villan, és a lény a mozzanata közben megmerevedik. Lilia ledöbben, nem érti a helyzetet. Még sosem tett ilyet a sárkány. A vezér idegőrlő lassan lépked a megkövült lény felé, és közben jól láthatóan lóbál egy folyékony vörösséget tartalmazó üveget.

- Végre! Az utolsó sárkány! Hagyd magad picinyem, hamarabb szabadulsz! A véreddel enyém lesz az összes sárkány ereje! Teljhatalmam lesz e terület, s kitudja, tán még a világ felett is! - A szörnyre emeli rubinköves varázslóbotját.

Lilia páni rémületében légcserélne is elfelejt. Mágia! Nincs kard, se semmilyen harci fegyver, ami árthat a sárkánynak - csak a mágia! Ezekről a vadászoktól mentette meg anno a sárkányt. A férjül kinézett férfi lenne a rettegett sárkányvadász? Nem, az lehetetlen! Felpillant a szoborra merevült lényre. Mérheterlen dühöt a méltóságtalan helyzetért - és halálos rémületet lát a borostyán szempárban. Végre eljut a tudatáig: tényleg meg fogják ölni! Akár a nyílvevő az új idegéről, úgy pattan el a földtől. Már-már repül futtában, mégis lassúnak érzi magát, mint rémálmaimban, mikor csak rohanna édesanyja felé, de súlyosnak érzi a végtagjait, akárha vízben csapkodna, és akárhogy küzd, anyja csak távolodik, egyre messzebb, kiáltana felé, de hang nem jön ki a torkából. Végül eltűnik, és ő kétségbeesetten zuhan a semmibe.

Ez most nem történhet meg! Keresztülszáguld a férfiak között, és mikor a sárkány halálát jelentő varázslat kirobban a kőből, ő már vetődik. Mellkasa közepén találja el az átok, messzire repül tőle. A földet érést már nem érzi, súlyos sötétség borul rá.

Pokolian fáj a feje. Lüktet mindene, sajog a mellkasa. Mi történt? Tudatát mocsarasnak érzi. Nyöszörögve nyitja ki a szemét. Az első, amit homályosan meglát, egy tó partja. Pislog párat. A kép élesedik. Második pillantása, egy óarany szempárba ütközik. A látványra hirtelen gyorsasággal törnek rá az emlékek, s a tudatra, hogy él, a sárkány eleven, heves szívverése majd kiüti a bordáit. A lény hasmánt fekszik, egyik első mancsán könyökölve támasztja a fejét, és a maga módján mosolyogni tetszik.

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház ajánlásával

- Megint nem sikerült. Igaz? - kérdezi a lány rekedten. Nyelve lassan forog.

- Igaz.

- Miért vigyorogsz?

- Van okom rá.

Lilia lehunyja a szemét. Erőt gyűjt, aztán lassan, öregesen fel-tápázkodik. Zúg a feje. Szédül, emiatt inkább ülve marad egy darabig. Kiszemel egy pontot magának a fűvön, és addig koncent-rál, mi a világ le nem lassul, majd végleg meg nem áll körülötte. A sárkány nyíltan mustrálja, és még mindig csak somolyog, ferde metszésű szemében függőleges, zöldes pupillái kitágulnak. A lány megrázza a fejét, feláll. Elnégykézlábozik-botladozik a tóig. A tükörképétől döbben meg harmadszorra. Leesik az álla.

- Amikor eltalált a nekem szánt halál, visszapattant a medá-lodról, és elpusztította a gyilkosokat. Ugyanakkor a tested rettenetes-ten összeégett. Csak pisláskolt benned az élet. Lélekszakadva repültem az általam ismert varázslók egyikéhez, és kértem, hogy segítsen rajtad. A mágus igencsak meglepődött. Először azt nem tudta mire vélni, hogy egy sárkány kéri a segítségét. Aztán azt nem, hogy egy ember életéért könyörög. Végül a fejét csóválta, mikor végigpillantott rajtad. Csak egy új test által maradhattál életben. Közben elmeséltem a történetet - mondja a sárkány.

Lilia elkerekedett szemmel szemléli új külsejét. Csak a szeme égkékje maradt a régi. Végigpillant magán, megérinti arcát, óvato-san végighúzza ujjait megváltozott vonásain. Feláll, nyújtózkodik.

Testén még húzódik a kékesen csillogó bőr. Megpördül maga körül, aztán keresi az egyensúlyát. A sárkány mellé lép.

- A varázsló azt mondta: ritkán találkozok ilyen nemes-tiszta lélekkel. Érthetetlen vagy számomra. Először megmented az életem, minden különösebb ok nélkül.

- Élet párti vagyok, nem a pusztításé - feleli a lány.

- Aztán beszélgetsz velem. Rám vagy kíváncsi. Megérintesz, minden félelem nélkül. És végül megmentesz másodszor is. A saját életed árán. Képes voltál te, egy emberi lény feláldozni magad értem, a sárkányért. Sosem találkoztam még ilyen valaki-vel. Miért tetted?

- Te miért mentettél meg?

- Mert... nem tudom.

- Feltétlen kell, hogy legyen valami magyarázat? Minden esetre Grimm bácsi nem teljesen így képzelte el ezt a történetet - állapítja meg, eltűnődve a vízből a fűre plattyanó békán.

Egymásra néznek. Lilia most nem csak gyönyörűnek, de valami-képp vonzóan is tartja az előtte álló lényt. Gondolatai tárgya közelebb húzódik hozzá, és vékony, érdes nyelvvel végig cirógat a homlokán. Összehajtják a fejüket. Gyönyörködnek a tükörképük-ben.

- Gyönyörű bestiák vagyunk - idézi a kétszeres túlélő.

- Hiszen sárkányok vagyunk - válaszol a lány.

Vihartáncos

http://dark.pozadia.org/images/wallpapers/Dragon_031-758192.jpeg

HomoErgaster

A forradalom arca

A szerző megjegyzése: írásom fikció, a valósághoz csak neveken, helyszínekben lehet köze. A szerző hálával tartozik: Whitley Strieber: Majestic, Jeremy Kagan: Roswell, a filmzene megkomponálójának: Elliot Goldenthal-nak, valamint az „Egy pesti lány” c. dokumentumfilm alkotóinak.

Mottó 1: „A lehető legrosszabb helyen, a lehető legrosszabbkor éltek. Nem csoda, ha hőssé lettek.”

(Leia Organa, az Alderaan szenátora
– George Lucas: Star Wars 1976)

Mottó 2: „A kozmikus tárgyú kijelentések esetében a magasztosság illúziója arról tanúskodik, hogy a kozmosz nem csak fogalmilag fenyegető számunkra, hanem tulajdonképpen el nem sajátított absztrakció.”

(Stanislaw Lem: Summa Technologiae 1963)

Ausztrália, a hatvanas évek elején

Hanga Julianna kihűlt tekintete, melyben megkövült a kétségbeesés és a szégyen, a rácsot nézte. A rácsot, mely megfosztotta szabadságától. Magának köszönhetette, ami történt, és már második napja örölte magát rajta. Alig aludt éjszaka, és hosszú idő óta először emlékek kísértették, azok az emlékek, melyeket örökre el akart magába temetni. Tudta, hogy nem fog sikerülni. Amikor a szomorú önmarcangolás kifárasztotta, elmenekült, és emlékez-

tette magát rá, hogy a börtönben van, de hamarosan kiengedik. Szomorúan töprengett azon, miért nem tud vigaszt meríteni abból, hogy nem Budapesten, hanem Melbourne-ben ül a börtönben. Hiszen olyan nagy a különbség! Az első éjszaka mégis egy rémálomra riadt, melyben ávósok vallatták, és az egyik a bátyja volt. Egyfolytában csak az a könyvlap járt

az eszében, ahol az övele készült közös fotó alá azt írták: „fegyverből az alvilág”. Rossz minőségű kép volt, amit a kommunisták addig retusáltak, míg mindenkinek üres és ellenszenves nem lett rajta az arca. De azt csak hitték. Akárhogy rontottak a felvételen, a Gyuri arcát nem tudták elcsúfítani! A merevvé, lapossá tett arc is sugározta azt a kisfiús bájt és kedvességet, amiért annyira szerette őt. Örült, hogy ennek ő már nem lehet tanúja, hogy bolti lopásért lecsukják 3 napra. Szégyenében halkán sírni kezdett, olyasmit vett el, amire nem is volt szüksége, vajon mit szólna az apja? Amikor eddig jutott, enyhült a honvágya is egy pillanatra, örült, hogy messze van Magyarország. A könnye elapadt, újra képes volt gondolkodni. Jó ember a férje, de a szíve örökké a Gyurié, ezen nem változtat az sem, hogy a fiú rég halott, ő pedig Ausztráliában ül egy börtönben piti bolti lopásért...

Az ötvenes évek második fele, valahol Európában,
a szabadabbik felén

A bálvány és a lány találkája a legnagyobb titokban történt, felhajtás és őrzöngés nélkül, csendben. Előzőleg Elvis heccelte a rajongóit, aztán vég nélküli türelemmel autogramot és ajándékokat osztogatott, míg végül integetve és mosolyogva, testőreinek gyűrűjében elvonult. A találkát a bálvány akarta, Julinak az elején fogalma sem volt róla, hogy miért pont őt akarta... később már igen. Jól megszervezett titkos találka, igazi randevú a sztárral, Juli szédült. A bálvány viszont profi volt ebben, és nem csupán azért, mert ő volt a király, és ez a tény az átlag számára elképzelhetetlen lehetőségeket adott a kezébe. Kettős életet élt. Az egyik élete a sztáré volt, téboly-siker-csillogás, a másik, egy ijesztő, ismeretlen embert takart, aki felesküdtött titkok fűrészésére és megvédésére. De ezt ez a keleti lány a sötétség és vörös téboly vidékéről nem sejtette. Feltett szándéka volt, hogy megsejteni vele, mert mindenáron meg akarta kapni az információt, amiért jött. Ez a másik ember eredményesen harcolt a legnagyobb titokban drogüzerek, kommunisták és más, veszélyes elemek ellen. De még ez sem volt minden. Ez az ismeretlen Vermont Presley ügynök a Földet figyelő idegeneket kutatta, dokumentálta szorgalmasan. Ez volt a legmélyebb fedése, és a leghatásosabban ezt a milliók bálványa-zúros sztár képe mögé tudta elrejteni. A találka célja: közvetlen benyomás a kommunisták elleni fegyveres harcról, és még valamiről, ami leginkább egy puhafedeles füzetbe kívánczó történet lehetett volna. Bevetette hát a sztár megszokott-elvárt modorosságát, de a felszín alatt ott lapult az a másik, készenlétben...

...A Király azt a mosolyt villogtatta, amitől annyi női szív dobozott hevesebben. A Julié is. Elvis lágyan megkérdezte:

- Te magyar vagy ugye?

Juli bólintott.

- '56 ugye?

A lány arcán lefutott egy könnycsepp.

- El kellett jönnöm...

A király nyájas, kissé leereszkedő arckifejezése megváltozott, szenvedélyes érdeklődés tüze lobbant a szemében.

- Kérlek, mesélj erről nekem!

Juli a fejét rázta.

- Nem akarom, ez nekem fáj!

A sztár, milliók bálványja ekkor könyörgőre fogta, a kezét összekulcsolta, és esdeklően nézte a lányt.

- Kérlek, könyörgők! Mondd el mit láttál! Láttad a harcosokat?

Juli lehajtotta a fejét, és suttogott.

- Harcoltam.

A király eltátotta a száját. Tudta, amit tudott, de ez a lány olyan szép volt, esendő és törekeny, nem volt képes felfogni, hogy lőtt, és lőttek rá. Döbbenetes volt ezzel találkozni, látta a lány fájdalmát, és tudta, hogy megvan. Megtaláltam, gondolta, ő az! Juli összekapta magát, és értetlenül, na meg bizony kissé gyanakodva nézett Elvisre.

- Miért érdekel ez téged?

- Mert hősök vagytok, különbek, mint mi! - jött a válasz.

Ekkor, ahogy Juli elfordította az arcát, megpillantotta a gondosan elsminkelt heget. Felemelte a kezét, és megérintette. Juli úgy kapta el a fejét, mintha izzó vas ért volna a bőréhez.

- Bocsánat!

Egy pisztolyt vett elő a hóna alatti tokból, Julinak megijedni sem volt ideje, és a kezébe nyomta.

- Te forradalmár vagy, ezt neked adom!

Juli kissé rémülten megrázta a fejét, és visszaadta a hatalmas Coltot, aminek markolatára egy évszám volt bevésve: 1916.

- Köszönöm, nem, elegendő van egy életre a fegyverekből.

A király csalódottan elrakta a pisztolyt.

- A fegyverek biztonságot adnak!

Juli tétován elmosolyodott.

- Volt fegyverem, és megvédttem vele másokat, de már nem akarok lőni senkire!

A király lassan bólintott, elgondolkodva szemlélte a lányt. Látszott, hogy valamire készül, mint egy film, olyan volt ez, a meglepetés jelenet előtti pillanatban. Elvis egy újságlapot tett eléje.

- Ez te vagy ugye?

Juli elhűlten nézte a Paris Match borítóját. A saját példánya volt

a legnagyobb kincse. A forradalom arca! - hirdette a cím. Bólintott.

- Igen, én!

Elvis uja Gyuri alakjára siklott.

- Ez pedig a szerelmed!

Összeszorította a száját, és reszketni kezdett.

- Megölték az oroszok!

- Akarsz róla mesélni?

Juli heves mozdulattal elkapta a szemét a képről.

- Nem! Nem akarok, fájdalmas!

Elvis csitítólag felemelte a kezét.

- Jól van, ne mesélj róla... mesélj másról...

...Megbűvölten nézte a vékony fehér vonalat, és megállapította a nyilvánvalót:

- Ezt akkor szerezted!

- Igen! Arcon lőttek, ezen az oldalon nincs saját fogam!

- Örülök, hogy túlélted - a király hangja remegett az izgalomtól. Még mindig nehezebbre esett elképzelnie ezt a lányt harc közben. Amikor Juli ismét ránézett, hirtelen meglátta a szomorú szép lányban a kemény és elszánt harcost.

- Én nem mindig!

A király megigézetten bámulta, szemeiben áhítat és tűz. Hallgattak. Elvis megfogta a kezét, a világsztár rajongó érdeklődése és a szegényes angoltudása béklyóba verte. A maradék ellenállása is eltűnt, képek törtek fel belőle, diadalmas, véres, fojtogató képek. Nem tudta, hogyan kezdte el, csak azon kapta magát, hogy lassan, akadozva, vonakodva mondja ki a szavakat, és a bálvány, milliók kedvence minden póz nélkül, figyelmesen hallgatta... Harcok... harcolt...

...Kezdetben nem, kezdetben csak segített, elsősegély, kötözés, kenyérsztás. De így is célpont volt, az ellenség mindenkire lőtt, aki nem volt ugyanolyan gazember, mint ők. Gyuri és ő elválaszthatatlanok voltak, követte a fiút mindenhová. Imádatlansággal csüngött a fiún, aki olyan volt, mint egy gyerek, szertelen, vidám, de ott bujkált benne már a felnőtt férfi. Amikor egyszer egy kamera előtt pózolt, akkor látott egy ijesztő kifejezést az arcán: a vad harcos, a lángelkű hazafi. Hogy féltette, amikor harcolni ment, visszatarítani meg sem próbálta, csak csöndben imádkozott érte. Aztán mégis megölték, azt a fiút, akit az életénél is jobban szeretett. Nem harcba, hanem lesből. Teljesen összetört, megállíthatatlanul szokogott, meg akart halni ő is. Aztán a rettenetes gyász szörnyűsége dühbe csapott át. Odaadták neki Gyuri fegyverét, tudta használni, nem kellett neki magyarázgatni. Ment és ölt. Kereste a veszélyt, és a halált, de az elkerülte. Golyó és repesz érte még jó párszor, de a halál gúnyosan kikerülte. Sebes nyelvvel akárhányszor a szájának jobb felében a fogak helyét tapodta, Gyurit juttatta az eszébe, ahogy aggódott, mikor arcon lőttek. Éppen mondott valamit, utólag hiába erőlködött azon, hogy felidézze, mit. A golyó bement az arcán, és odabenn letarolva a fogait, darabokban kijött a száján. Percekig véres csont- és fémdarabokat köpködött.

- Fáj Juli? - kérdezte Gyuri, és ő óvatosan bólintott.

- Igen - suttogta. Az arcára kérgesedett, megalvadt vér sugarasan megrepedt, ahogy válaszolt. Gyuri azt mondta később, hogy ijesztő volt, mert úgy látszott, az arca széthullik. Az arcán tátongó lyukban rózsásan megvillant a csupa seb nyelve. Vér csorgott. Fájdalmasan, féloldalasan sziszegett, alvadtt vérrögök buggyantak ki a száján. Csodával határos módon nem lett ezenkívül más baja. Később egy öreg bácsi, aki a háború előtt fogorvos volt, egyenként szedegette ki a fogcsonkokat. Gyuri ismerőse volt. Aztán az a kép, amit az a francia készített, és amiről csak később tudta meg, hogy

bejárta Európát. Gyuri kisfiús, őszinte mosolya, amiben ott a megkönnyebbülés is, hogy a lehetőségekhez képest jól van. Az ő óvatoss, féloldalas mosoly-kísérlete. Harcolt és ölt, főleg az oroszokat, róluk mindig a munkahelyi Szabad Nép félóra, meg a testvére fontoskodó magyarázatai jutottak eszébe, és rögtön utána Gyuri. Egy civil ruhába átöltözött ÁVH-s térden állva könyörgött neki kegyelemért... de a kegyelem elfogyott, épp olyan hiánycikk volt már, mint a hús, meg a kenyér. Soha nem érzett hasonló keménységet, ürességet előtte se, azóta se, és nagyon remélte, többé nem is fog...

1956 ősze Budapest

A kis csapat felkelő, akik közé került, gyorsan befogadta. Tudtak Gyuriról, és egy másik lány, az Ilonka hosszan vigasztalta. Ő szorongatta Gyuri géppisztolyát, és sírdogált. Először meg akarták mutatni neki, hogy kell használni, ám ő erre még jobban sírni kezdett. Gyuri alaposan elmagyarázta már neki a fegyver működését, így persze erről is ő jutott az eszébe. A fiúk végül Ilonkára bízta a bőgőmasinát, mert más dolguk volt. Nagyon is jól értett a fegyverekhez, „hála” az ávós bátyjának, aki addig piszkálta, míg meg nem tanult löni. Most hasznát vette, és mivel a halott szerelme alaposan kiokította a „davajgitár” kezelésében, már az első akciójukon meglepetést okozott. Fel kellett deríteniük egy épülettömböt, amiben a hírek szemunista gyilkosok bujkálhattak. Egyikük a gyanú szerint egy kiérdemesült partizán volt, egy háborús „hős”, aki részt vett a 25-i Kossuth téri vérengzésben. Juli, ahogy lopakodtak előre, megbor-zongva észlelte magán a vérszom-ját. Nem elfogni akarta azt a szemetet, hanem megölni, ahogy az tette azokkal az ártatlanokkal a téren. Egy rettegő, idős néni adta nekik a támpontot, amikor a nehézkesen csoszogó alakjába belebotlottak a félhomályos udvaron. Amikor meglátta a felfegyverzett fiatalokat, a szája elé kapta a kezét, keresztet vetett.

- Jesszusom! Mit akarnak itt? -
suttogta rémülten.

Mielőtt azonban Kálmán, a csoport vezetője egy szót is szólhatott volna, sokat tudóan bólintott.

- Maguk a Bélát keresik, ugye?

Kálmán hátranézett, és ádázul mosolygott.

- Igen, néni kérem... - mondta a lehető legnyugodtabb hangon.

- Meg tetszene mutatni, hogy melyik lakás az övé?

A néni aggodó arccal körülnézett, és közelebb hajolt hozzá.

- Ilyen ocsmány embert én még nem láttam, beképzelt és nagyhangú. Terrorizálja az egész házat... - még közelebb hajolt, már alig hallhatóan, és borzadva folytatta: - Az egy gyilkos, védtelen embereket ölt meg!

Ezzel újra keresztet vetett, aztán reszkető ujjal mutatta az első emeleti ajtót. A felkelők a mutatott irányba néztek, és késlekedés nélkül elindultak felfelé. Úgy lopakodtak, akár az oroszok a préda felé, de ez nem antilop volt, hanem egy sakál. Juli vállalta, hogy becsönget, odaadta a fegyverét Ilonkának, és felvette a legártatlanabb arckifejezését. A második csengetésre feltépték az ajtót, és egy arrogáns arcú, előre fittyedt alsó ajkú, görbe hátú, ötven körüli férfi nézett rá.

- Na mi van? - vakkantotta.

Elsőre szörnyen megaláta. Agresszív, seszínű szemei számítóan méregették, egy pillanatra még gusztalást is látott benne megvilanni. Az emberke alacsony volt, inas, és gyári portáskabát volt rajta.

- Jó napot kívánok! Kátai Bélát keresem!

Vizslatúan nézett rá, és a szeme cikázva nézett el mellette. A többiek előrelátóan meglapultak az ajtó két oldalán.

- Én vagyok, mit akarsz? Elmosolyodott.

- Üzenetet hoztam a központból.

A partizán elgondolkodott.

- Üzenetet, a központból - ismételte. - Melyikből?

Ekkor melléje léptek a társai, és a fegyverek závárcsattogása közepette mondta:

- A forradaloméból! Le van tartóztatva!

A partizán megpróbálta bevágni az ajtót, de Kálmán az ajtóreszbe tette a lábát. Benyomultak, maguk előtt tolvaj a kiabáló embert.

- Micsoda? Ehhez nincs jogotok, kis szarosok! Takarodjatok innen!

Julinak megfájdult a füle az ordítástól, és egyetlen mozdulattal elnémította. Kátai lecsihadva pislogott a szájába nyomott géppisztolycsőre, és az azt tartó kézre. A tekintete találkozott Juliéval. Megrettent attól, amit ott látott. Kálmán rátette a kezét a fegyverre.

- Nyugi!

Ő elmosolyodott. Ilonka később úgy mesélte: ez a mosoly démoni volt.

- Megfájdult a fülem a ricsajtól -
közölte hidegen.

Alaposan átkutatták a lakást. Iratokat találtak, és Juli egy automata pisztolyt is. Kátai megpróbált tiltakozni, de a tekintete ismét találkozott a Juliéval. Azonnal befogta a száját, némán dühöngött tovább. Elindultak lefelé, szorosan közrefogva a partizánt. Amikor leértek, ismét találkoztak a néniel, aki nem titkolt elégedettséggel figyelte a csoportot. Kátai azonnal kapcsolt.

- Maga árult be! - ordította. - Ezért nyanya megfizetek még, megkeserüli, bassza meg, hogy...

Julit elöntötte a düh, még ez a disznó fenyegetőzik!

- Arra nem lesz alkalmad! - mondta neki hidegen.

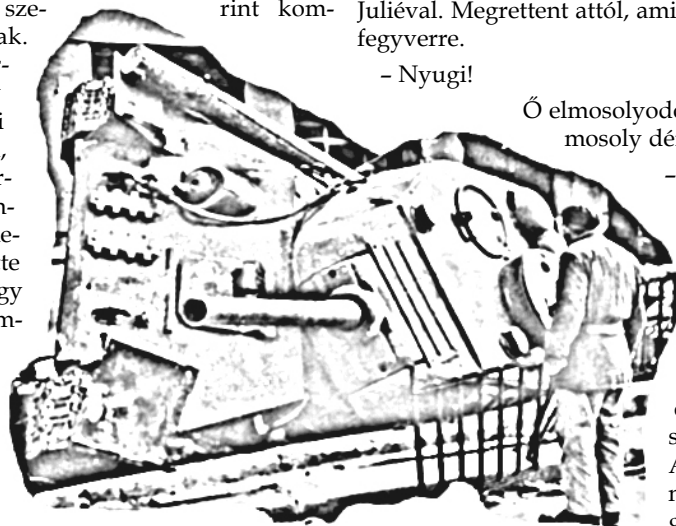
A kitérő pupillájú féreg előtt egyes lövésre állította a gitárt, fölemelte, és a fejébe eresztett egy golyót. A lövés a zárt udvaron olyan volt, mint egy bombarobbanás. A partizán tarkója szétnyílt, vér és agyvelő fröcskölt a falra. Az elzuhanó test hangja, mint egy teli szemeteszsáké, aztán csönd. Kálmán a fegyverére tette a kezét, és a csövét a föld felé nyomta.

- Ez törvénytelen volt! - mondta Kálmán. - Bírószám elé kellett volna állítani.

Juli megvonta a vállát.

- Ha akarsz, engemet állíts oda!

Később azonban a csoport tagjai, még Kálmán is igazolta, hogy jogosan használta a fegyverét. Ezután történt, hogy tüzet nyitottak rájuk a balkonnál. Két civil alak volt fenn, valószínűleg Kátai cimborái. Kálmán volt az, aki kapásból leszedte az egyiket. A test hatalmas csattanással érkezett a macskakőre. Az utolsó tovább lőtt rájuk. Ő közben már rohant felfelé. A partizán egy ablak alól

lődözött lefelé. Ő kissé türelmetlenül kopogtatott a hozzá tartozó lakás ajtaján. Résre nyílt, és egy félelemtől szürke arcú nő nézett ki.

- Jó napot kívánok!

Nem kellett suttognia, a folyamatos fegyverdőrej miatt inkább majdnem kiabált.

- Átengedne a lakáson, hogy elkaphassam, azt a rohadtat?

A nő bólintott, és beengedte. Ő az ablakhoz rohant, és hirtelen kinyitotta. A partizán ettől hasra esett, ő pedig fegyvert szegezett rá.

- Ne mozdulj, mert beléd eresztem az egész tárat!

A többiek lélekszakadva rohantak fölfelé, és nemsokára hátrakötözött kézzel botladozott köztük a beesett arcú, ritkuló hajú, zömök férfi, barna lódenkabátja begombolatlanul lebegett a szélben. De nem ez volt az a pillanat, amikor megszületett benne a harcos, akit annyira gyűlöltek a kommunisták, és akinek fotóját alviláginak nevezték.

Akkor történt, amikor két páncélos próbálta őket legázolni egy szűk utcán, egyaránt géppuskázva és ágyúzva felkelőt és véten arra lakót. Az egyik frissen összevarrt sebe felszakadt, és a vér átütött a kabátján. Az első tank rájuk irányozta az ágyúcsövét, és lőtt. A lövedék kiharapott egy jókora darabot a sarokból mögöttük, ők pedig szétrepültek. A harcocsni nem állt meg, jött rájuk, hogy a túlélőket agyontapossa. Az utca szűk volt, és látszott, hogy a személyzet elszánta magát a kiszélesítésére. Föltápáskodott. Szédült, és enyhe kettős látása volt, reszketett.

- Biztos sokkot kaptam! - gondolta.

A Karai Misi és Szőke Dani botladoztak hozzá, egyfolytában reszketett. Tudta, mit jelent ez, valószínűleg csúnyán megsérült, lehet, hogy halálosan... borzasztóan fázott, de nem érzett fájdalmat, és erejénél volt. Nem töprengett a halálos sebén, felnézett az elektromos légvezetékekre. A fiúk tátott szájjal bámultak rá, amit nem értett, hiszen mindannyian láttak már súlyos sebesültet.

- Jól vagytok? - kérdezte tőlük remegő hangon. Azok némán bólintottak. Otthagya a tátott szájú társait, és felkapaszkodott az egyik szétágyúzott lakásba, ahol mindenki meghalt. Az egyik áldozat keze a plafon leszakadt darabja alól kilátszott. A légvezetékekre célzott, sorban szakadtak le a kábelek. Ennek a háztömbnek már mindegy volt, teljesen szétlőtték, de az élőknek nem volt az, hogy meg tudják-e állítani a tankokat. Amikor a vezetékek hozzáérttek a harcocsikhoz, azok kifaroltak, és megálltak. Odabentről üvöltés hallatszott, kellemetlen fémes zizegő hang, és végül robbanások. Aztán beállt a csend. A tankok füstölögve, belülről ropogva álltak, az áram zümmögése volt az egyedüli hang. Reszketve botladozott le, azt hitte, hogy haldoklik. Odalenn a többiek, akik életben maradtak, várták.

- Szevasztok, én meg fogok halni! - mondta nekik.

Imre Béla, aki csak nemrég csatlakozott hozzájuk, éppen mondani akart valamit neki, de csak bámulta. Reszketett, és ez egyre jobban zavarta, ezért végignézett magán, hogy meglássa a halálos sebeit. A vérző seb helyett a szétszakadt ruhái közül előkandikáló mellét pillantotta meg! Ezért reszketett! Majdnem meztelen volt fölülről! Döbbenet nyikkant egyet, eldobta a fegyverét, és megpróbálta betakarni magát. A hirtelen mozdulattal azt érte el, hogy szinte szétszakította magán a robbanástól foszlányosra szakadt ruhát. Még jobban fázott, és a csapat megigézve, kikerekedő szemekkel bámulta. Dühösen elfedte magát a kezével.

- Adjatok már egy pokrócot, megfagyok!

Úgy érezte, kissé vonakodnak segíteni neki. Csak egy pár pillanat múlva fogta fel, hogy ez nem valami huncutság, a vállain és karjain lévő tetoválásokról borultak ki egy kissé a fiúk-lányok. Ő pedig nem mesélte el nekik élete egyik különleges eseményét.

Semmi közük sem volt hozzá, hogy a szövögyárban a munkatársának ismerősével miért tetováltatta magára a koponya láb-szárcsontos kalóz jelet, a varázslót és kardot, meg az apacsot, bagollyal, kezében a tomahawkkal.

- Apacsot? - kérdezte Imi.

Bólintott.

- Baglyot is!

A srác elgondolkodva nézte a vállát, ettől a pillantástól libabőrös lett, és furcsán kiszáradt a szája.

- Nyitott, vagy zárt szárnnyal?

Juli gondolkodás nélkül vágta rá.

- Nyitott, mintha elrepülne... szabad, figyelő madár, a vadász...

Imi vigyorogva biccentett.

- Így nagyobb lesz, tovább tart, és jobban fáj.

- Nem számít, kibírom...

A fiú hadifogoly volt a Szovjetunióban, onnan hozta a tetováló tudományát. Csak jóval később tudta meg, hogy az a mód, ahogy az alkarjára tetoválták a kalóz jelet, nem igazán a klasszikus tengeri rabló motívum, sokkal inkább egy szárazföldi elitalakuláté! A döbbenet és zavartság ellenére határozottan, a helyzethez nem illő rémületet és áhítatot érzett a levegőben vibrálni. Sokkal később, amikor el akarta felejtetni az addigi múltját, kiszedette a tetoválásokat, mind. Vállalta az ezzel járó kínt, és az utána maradt hegeket. Ez utóbbi végképp nem számított, volt belőle másutt is a testén...

...Akkor, attól a pillanattól a csapat minden beszélgetést és demokráciát mellőzve a vezetőjének tekintette. Valami megváltozott, de igazából nem tudatosult benne, hogy mi. Az volt a legfurább, ahogy szinte istenként tekintettek rá, és a kezdeti bizonytalansága-zavara elolvadt, kezdte elfogadni, ahogy a harcban követtek...

...A haja összekuszálódott, véres, mocskos rastákban tekergőzött a levegőben, szinte önálló életet élve. Olyan volt akár a gorgó, a medúza; az arca halott, a szemeiben kegyetlen tűzvész, amitől porrá égett az ellenség akarata és elszántsága. A kicsiny, nála csak egy-két évvel fiatalabb csapat minden valami mozgó keret a mesterművet, úgy foglalták modern expresszionista foglalatba. Szörnyűségesen szép látomás volt, és noha golyó és más is találta, még csak a lendülete se tört meg, halhatatlannak tűnt, mind az emberei, mind az ellenség szemében, akik ájult rajongással követték ezt a kegyetlen angyalt, minden orosz megölve, aki csak az útjukba került. Rettegtek tőle. Tornádóhoz hasonlítottak a háború viharában, az első szocialista országok között dúlóban. Nem volt irgalom, nem volt akadály, nem volt lehetetlen. A materialista ellenségben láttukra feltámadt az ősi rettegés, ami minden időben uralta a dolgokon túli dolgokat sejtő emberi elmét. A szovjetek kihullottak a maguk teremtette tudatlanság leegyszerűsített világából, és felszipantotta őket az éjsötét úr. A legősibb félelmek arca állott velük szemben, maga a megtestesült naptűz, aki gyilkos, kozmikus ragyogásával elsápasztotta vörös csillagaikat. A közelharc abszurditásaiban, elpusztított húsdarabokon gázoltak át, üldözték a félelmükben visító kommunistákat, akiket egyenként vadásztak le a szűk utcákon. A felrobbantott, megsütött tankok romjai mellett suhantak, oldalazva kerülgetve a leszaggatott vezetőket. A sístergő magasfeszültség démoni zümmögéséhez a fegyvereik staccatója adta a ritmusszekciót. Gyuri fegyvere rég elromlott, kiürült vagy eltörött, az anyagi világ színes csíkokra hullt, elporladni, elköcsönységadni látszott a közelében. A jobb karján a régi halálfejes tetoválás életre kelt a tűz lobogó fényében. A megölt oroszok elhullajtott fegyvereit kapták fel, ha kiürültek a táruk, és tomboltak tovább. Az indián esőtáncba kezdett, de

ez tűz és véres volt, ősi nyelvén énekelt valamit, érteni nem értette, csak a dallamát hallotta. A föld őserije újraéledt, és veszett dühvel támadt azokra, akik feledésre ítélték. Az ősi rítus visszavért...

Az ötvenes évek második fele, valahol Európában, a szabadabbik felén

Elvis vontatottan, elgondolkodva szólalt meg.

- Csodálatos történet ez, és most arra kérlek, hogy mesélj tovább, a Baross térről is...

Julinak elakadt a lélegzete, és megrendülten kutatta a szemeivel a királyt. Azon a téren, Laci csapatához mentében olyasmi történt, amiről még soha senkinek sem mesélt. Nem tudhat róla senki sem... itt a Földön.

- Mit akarsz, egyszer az ottani felkelőknek vittem üzenetet...

- A fény - vágott a szavába Elvis. - A fény a ködben.

Önkéntelenül a heghez kapta a kezét, és végigsimított az arcán. Rémülten nézte a bálványt.

- Honnan tudsz te erről?

Elvis szeme megváltozott, egy új kifejezés költözött bele. A lány csillogás megkeményedett, hidegebb lett. Egy szigorúan titkos kormány szervnek dolgozom, mely az ilyen esetekkel foglalkozik. A harcról személyes érdeklődésből - is - kérdeztelek. A Baross téren történtek viszont az MJ-12-t érdeklik... Gondolom, nem mond ez neked semmit. Nem is mondhatok többet, valójában ennyit se lett volna szabad...

Juli zsidbadtan ízlelgette a kifejezést.

- MJ-12. Mi ez?

Elvis a fejét rázta.

- Sorry! Mondj el mindent, amit tapasztaltál, ezt kérem!

A lány értetlenül nézett Elvisre, az arcán a smink ellenére egyre jobban látszott a heg.

- Máshol is történt olyan?

A király hosszan hallgatott, mérlegelte a saját tudásából mennyit oszthat meg ezzel a magyar lánnyal. Végül döntött.

- Közvetlenül a háború után történt egy incidens, lezuhant egy ilyen dolog. Egy titkos szervezet jött létre, melynek célja a felderítés, értelmezés, és a kapcsolatteremtés. Ez az MJ-12...

Juli kételkedve nézett a királyra.

- Miért kellene neked erről mondanom bármit is, nem kötelez semmi rá!

A király bólintott.

- Valóban nem. - hagyta jóvá szárazon. - De ha segítesz, ha együttműködsz, én is tudok segíteni neked!

Rövid szünetet tartott.

- El akarsz húzni a vén kontinensről... megértem. Amit átéltél, azután, na és a

1947. július 10.

Szigorúan titkos: MJ-12

Készült 12 példányban, csak belső használatra!

„A MAJESTIC ügynökség célja:

██████████ Minden olyan tevékenység felkutatása, összehangolása, melyek bármilyen módon földönkívüli élőlények jelenlétére utalnak. Összefogja a tudományos, katonai, valamint a CIA-FBI felderítő tevékenységének irányítását. A szigorúan titkos MJ-12 besorolás, a legmagasabb szint...

██████████ Az MJ-12 közvetlenül az elnöknek tartozik beszámolni ██████████

██████████ MJ-2 pozíció:

██████████ Az MJ-12 ügynökei, és beszervezett informátorai által leszállított adatok összegyűjtése, rendszerezése, elemzése. Az így megszerzett ismeretek átadása az MJ-1-nek.

██████████ Az idegenekkel való kommunikáció kutatása, és a megtörtént kapcsolatok alapos elemzése.

MJ-8 pozíció:

██████████ a szovjet blokk kapcsolatainak koordinátora ██████████

kommunisták nem mondtak le róla, hogy elkapjanak... olyan per lenne, igazi propagandashow!... Ha elmondod, ami láttál, amit átéltél, mehatsz Ausztráliába! Az a hely jó messzire van a komcsiktól!

Juli megszédült. Ez lenne az imperialista beszerzés? Sokat mesélt neki a bátyja erről, meg az éberségről, az ellenséges ügynökök miatt... De Elvis nem látszott se ellenségnek, se gonosz imperialistának. Ő volt a sztár, a híres ember. Szavai nyomán valami meghasadt a lelke mélyén, egy eltemetett kútban újra víz fakadt, és a vállán az apacs és a bagoly megmozdult. A szavak kibuggyantak belőle, és azon kapta magát, hogy mesél a Baross-téri angyalokról a világsztárnak...

1956 ősze, Budapest

A tér környékén csend ült, világatlan csend. Az esti ködben bizonytalanná váltak az épületek alakjai. Homályos foltokká egy elnagyolt festményvázlaton. Úgy hozzászókot a korábbi harci zajokhoz, hogy most, amikor elült a fegyverropogás, a hideg őszi estében, úgy érezte, mintha ő lenne az utolsó ember a földön. Görcsösen szorongatta a fegyverét, ami valahogy most nem adott neki biztonságérzetet. Nyugtalanul tekingetett maga mögé, szinte bánta már, hogy elindult. A kihalt, romos utcán kerülgette a roncsokat, szétlőtt járművek, felfordult villamos, kiégett szovjet teherautó, körülötte még mindig néhány összeégett holttest. Némelyik leszakadt vezeték még mindig libabórt okozó hangon zizegett, ezekben még volt áram. Az utcakő sok helyen fel volt szedve,

csonkán meredő falak, az üvegtörmelék élesen ropogott a lába alatt. Azokba az utcákba óvakodott bemenni, ahová tankok szorultak be. A legtöbbjük úgy belegabalyodott a leszakadt vezetőekbe, akár a pók hálójába a légy. Az a tank, amelyik beletévedt egy ilyen halálcsapdába, menthetetlenül elpusztult, és nem csak azért, mert könnyű célponttá vált. A tankok fémből vannak, acélból, ami jól vezeti az áramot. Ilyenkor a tank mozgó villamoszéké válik, és a nagyfeszültségű áram agyonüt mindenkit odabenn. Általában még berobban a lőszer is, és ekkor válik igazán látványossá a harcok vége. A felkelés nagy problémája volt a nehézfegyverek hiánya, vagy elégtelensége. Ami volt, azt zsákmányolták, de kevés volt. A páncéelhárítás végképp gyenge lábakon állt. A Molotov-koktél a maga mozgékony, partizán harcmórával népszerű és hatékony volt a monstrumok ellen, de nem pótolta a páncéltörő ágyút, és veszélyes volt, mert nagyon közel kellett menni a célhoz. Az elektromos halálcsapda helyhez kötöttebb, de annál hatásosabb volt. Mindkettőnek akadtak mesterei. A felkelők hamar felhagytak az „öngyilkos” kézfegyveres akciókkal, a szűk utcákba csalogatták a páncélosokat, és „Molotov elvtárs”, meg a zsákmányolt páncéltörő fegyverek arattak. Na meg ott ahol csak mód volt rá, szaggatták a kábeleket. Bár az oroszok igyekeztek kikapcsolni az áramot akár egész szektorokban, tekintet nélkül a lakosságra, ez mégsem mindenütt sikerült, és volt ahol nem is lehetett. Az elektromos csapda szinte bárhol a nyakukba hullhatott a belvárosban, és eléggé idegesek voltak emiatt a szovjetek.

Egyszer csak fény hullott rá. Felülről jött, éles-fehér, reflektorszerű fénycsóvában állt. Olyan érzése támadt, hogy ő tulajdonképpen egy vízben rég elsüllyedt helyen van, annak alján botorkál fulladozva, miközben odafentről valakik, akár a nagyító üvege alatt vergődő rovar, figyelik. Pálcikaemberek, szürkén, feloldódva a ködben tülekedtek odafenn őt követve. Nagy szemek mint az űr, rémületes időtlenség, és állandóság lakozott bennük. El akart futni, de nem tudott, figyelte a csillagösvényt, a mélységet, a messziséget... szimmetrikus tűzlobbanások, az ezüst, az anyaggá dermedt félelem. Nincs is arcuk, csak valami vízcseppszerű kör-

vonal, a szemek teli vannak csillagokkal, ahogy ránéznek, az a kozmosz pillantása. Rettegve próbált fedezéket keresni, közben sírt, ahogy csak egy érző lény tud, magára hagyatva a kozmosz mélyén. A civilizáció az emberiség saját készítésű csigaháza, ahová visszahúzódik a kozmosz tébolya elől. Akit kirángatnak belőle, az megbuggyan... A fény követte, látta magát a légvédelmi reflektor kévéjében szálló repülőként, várva a végzetes lövést. De csak egy hang szólalt meg... a fejében:

- Ne félj!

Varázsütésre megnyugodott, a fény is kihuny, magára maradt a ködben, ami egyszerre nagyon is rendjén való, barátságos, földi köd lett. Tovább araszolt, de tudta a lelke mélyén, hogy valami nincs rendben. Fázni kezdett. A vattaszerű ködben az előbbi éles, villódzó fehér fényt pillantotta meg ezúttal maga előtt. Megtorpant, fülelt. Nem hallott fegyverdörejt, a fények hangtalanul villództak, egyre kevésbé hasonlítva torkolattűzre. Kitartóan fülelte a sötétséget. Sem jármű, sem fegyver, sem ember nem csapott zajt. Értetlenül bámulta a fényt, ami mintha hívogatta volna, piszkálta a kíváncsiságát. Fegyvert szegezve lopakodott a ködön átszűrődő furcsa fény felé, közben úgy érezte, nem csak a ködben merül el, mint egy kútban, hanem a csendben is, ami szinte hallhatóvá vált. A faluja jutott eszébe, a határban ilyenek voltak az ősz végi alkonyatok. Próbált tájékozódni, kereste a helyi csoport jelzéseit, és egyáltalán az öröket... Nyomát sem találta senkinek. Növekvő zavarban közeledett a fényhez, ami hosszú sugarakban szűrődött felé a ködön. Folyékonynak látszott, és körülfolyta a tárgyakat. A kontúrtales épületek elmerültek benne, mint az óceánban a léket kapott hajó. Megközelített egy sarkot, ami mögül majd kiles, és megnézi mi is ez az egész. Kiváló fedezék lesz, és tájékozódási pont. Pár méter volt csupán hátra, amikor megpillantotta azt a valamit. Először azt hitte, egy kisgyerek, de nem az volt. Megállt, hitetlenkedve, kissé rémülten. A fegyverét felemelni képtelenül, bénán bámulta azt az izét, ami - aki? - őt nézte hatalmas, sötét szemével. Megmozdult, és most már az egész arcát látta. Egy fordított körtének tűnt, benne csillogó, sötét ékkövekkel, a szemével. Zsibbadtan ácsorgott a hideg ködben, az a valami pedig

elővakodott a sarok mögül. Gyerekkorában sok mesét hallott, amikben tündérek, manók és más fura csodalények is voltak. Ez a szemeit kivéve csupa függőleges vonal lény nem hasonlított semmire, amit a mesék alapján el bírt volna képzelni. A fényben, ami mögüle jött, maga is fehérnek látszott, és amikor egy pillanatra nem mozdult, szinte láthatatlanná vált. Csak a két hatalmas, sötét szem lebegett testetlenül a ködben. A lény odajött hozzá, és elébe állt. Most látta, hogy nem fehér, hanem szürke. Felnézett rá, érdeklődve, csöppet sem ellenségesen. Olyan kicsinek és törékenynek látszott, akár egy kisgyerek. De látott már épp elég félelmetes gyerek harcost a Corvin-közben, akiktől okkal félt az ellenség. Ennek nem volt szüksége semmilyen fegyverre, hogy lepipálja azokat. Az angyaloknak nincs szükségük fegyverre! Az a két hatalmas szem csillogott, akár valami kristályrög. Már nem félt tőle. Amikor pedig megfogta a kezét, és meglepő erővel maga után húzta, még a kíváncsisága is feltámadt. Valamit mutatni akar neki!...

Az ötvenes évek második fele, valahol Európában, a szabadabbik felén

- Tovább! - sürgette a király.

- Nincs tovább, többre nem emlékszem.

Elvis idegesen beletúrt a hajába, és tehetetlen, feszes pillantással mérte végig Julit.

- Bementél a csészealjba?...

- Nem tudom.

- Hányan voltak?

- Nem tudom, többen is, az biztos, de csak arra emlékszem, hogy egyikük megfogta a kezem...

Elvis felpattant, és rendkívül izgatottan megragadta Juli vállát.

- Megfogta a kezéd egy földönkívüli?

A lány elbizonytalanodott ettől a heves reakciótól.

- Igen, azt hiszem...

- És aztán?

A fejét rázta.

- Semmi, itt vége, nem emlékszem....

A király vissza leült, és a hosszan nézte Julit. Arcára egyszeriben visszatért a joviális, kedves kifejezés. Tudomásul vette, hogy a lány nem tud többet mondani, ez is jelentős információ volt. Elmosolyodott, és aztán lágyan, halkán énekelni kezdett, ott és akkor, csak Julinak, aki könnyes szemmel hallgatta:

„...te vagy a napsugár nekem, bearanyozod életem, feledteted a nehéz éveket, letörlöd mind a fájó könnyeket...”

Ausztrália a hatvanas évek elején

Azon a napon Juli élete egyik legfurább látogatóját kapta. Amikor kikísérték, még azt hitte, hogy a férje jött, hogy szokás szerint megdorgálja, és biztosítja arról, hogy mennyire szereti. Alaposan meglepődött azonban, amikor bevezették a szűk helyiségbe, ahol egy asztal és két szék volt az összes berendezési tárgy. Egy teljesen ismeretlen, sötét öltönyös, filckalapos ember ült ott, rá várva. Az arca a fura módon a fején hagyott kalap árnyékában maradt, de érezte a két kutató szem pillantását. Rettenetesen megijedt, azt hitte, hogy egy magyar detektív, visszaviszik oda, ahonnan el kellett jönnie, mert akasztófa várta. Az őt leültette, és kiment, tudta, ez így nem szabályos, érezte, hogy valami van. A sötét öltönyös hosszan meredt rá a kalapja alól, ő pedig első ijedtsége elmúltával kínosan kezdett feszegetni. Amikor a sötét idegen megszólalt angolul, nagy kő gördült le róla.

- Dzsuliana Hanga? - kérdezte, ropogva tördelve a számára idegen hangzású nevet.

Bólintott.

- Született 1938, Tatarszentgyorgy, Hungary?

Ismét bólintott, miközben újra félni kezdett. Régebben sokat hallott a CIA akcióiról, főleg a „haladó” országok ellen. Hitte is meg nem is, még a bátyja sem tudta meggyőzni, hogy amit a munkahelyi Szabad Nép félórakon hall, az igaz. Most viszont tartani kezdett tőle, hogy ez a sötét ruhás férfi a CIA ügynöke. A férfi váratlanul elmosolyodott, ettől barátságosabbnak tűnt, csak a szeme a kalap árnyékában villogva, az nem tetszett neki.

- Nem kell félnie, csupán némi felvilágosítást kérek öntől.

- Maga a CIA-tól van? - kérdezte tőle.

Az alak nem hagyta abba a fura mosolygást, és a szemei szinte már vidáman csillogtak.

- Nem. A CIA már ellenőrizte önt, ha ezt akarja tudni. Nem a forradalom alatti tevékenysége érdekel.

Juli dühösen nézte a fura embert.

- Igen, loptam, és most itt vagyok, holnapután kiengednek, mit akarnak még?

A sötét férfi hosszan bámulta, aztán megrázta a fejét.

- Ez sem érdekel...

Juli hirtelen elbizonytalanodott, ki ez az ember, és mit akar tőle? Ismét hosszú csönd, aztán hirtelen:

- Könnyen el tudom intézni, hogy marasztalják még a maximális egy évre, ha nem működik együtt, és az sem biztos, hogy megtarthatja az állampolgárságot...

Félelem rohanta meg, ez az alak azzal fenyegeti, hogy kiadják!

- De ha segít nekem, minden rendben lesz...

Vett egy mély levegőt, és kifújta.

- Mit akar? - kérdezte ridegen.

A férfi üres, hideg hangon mondta: 1956, október 30. Baross tér, este hét óra 15, vagy húsz perc. Mondja el mit látott, részletesen, amennyire csak fel tudja idézni!

Juli megszedült, és borzongva meredt a sötét idegenre, és a következő pillanatban eszébe jutott az a valami, sok év múltán ismét. Mélyen eltemette magában a forradalom tüze és füstje mögé rejtve élete legkülönösebb, legmegdöbbentőbb élményét, amivel semmit sem tudott kezdeni. Egyszerű neveltetése semmi hasonlóra sem készítette fel. Az érthetlenségénél csak a rettenetessége volt nagyobb, de nem úgy, ahogy a harcok borzalma. Ez maga volt a teljes felfoghatatlanság. Sokkal ijesztőbb volt mindennél, amit előtte, és utána átélt, látott. Megbabonázva meredt a sötét ruhás férfira, úgy sejtette, sokat tudhat a dologról, épp azért kérdezősködik. Mégiscsak valamiféle nyomozó lesz! Sőhajtott, amikor eszébe jutott Elvis, már megint, állapította meg rezignáltan. Az alak várakozóan bámulta, ő pedig vonakodva kezdte el, önkéntelenül, kissé szaggatott stílusban monologizálni kezdett. Önmagát is meglepve azonban nem az eltervezett szövegbe kezdett, amivel gyorsan túl akart esni ezen. Mást kezdett el mondani, ami csak úgy feltört belőle, a mélyből:

- Öregek, vénék, akár az úr... Olyan öregek, hogy visszatálatk egyfajta kortalan, ártatlan harmóniába. Ők Angyali gyerekek... Angyalok. Telepaták és empaták. Ezért olyan borzalmasak az embereknek. Iszonytatóak, mert tükröt tartanak nekünk... A saját förtelmes gonoszságunkat látjuk meg bennük. Ezek nem ők, ilyenek látjuk őket... Mert nem tudunk semmit, csak azt hisszük, hogy tudunk. Önteltek vagyunk és gonoszok. Visszatükrözik ránk. Ha nem erős valaki, elbukik. Feledés... Örület...

A sötét ruhás elhúlten hallgatta. Valami egészen másra számított, egy lapos beszámolóra. Ehelyett ezt a vallási kinyilatkoztatást kapta.

- Hé, jól van? - kérdezte.

De Juli nem volt jól, legalábbis nem a megszokott tudatállapotában volt. Szemei üvegesen a semmibe meredtek. Kristálytisza volt a hangja, a vele szemben ülőnek határozottan az volt az érzése, hogy ez nem a nő természetes hangfekvése. Valaki, aki nem az emberi kommunikációhoz szokott, az ő hangján szólt most.

- Üzenete van. A királynak nem mondtam el, mert akkor nem emlékezhettem rá... Egy üzenet... üzenet a Baross térről... magának, az MJ-12-nek!

A sötét öltönyös előre hajolt, és alig lepezett érdeklődéssel figyelt.

- Mi az üzenet?

Juli folytatta.

- Azok a testek Roswellben sosem éltek! Színjáték volt! Egy teszt! Elbuktátok!...

Juli hirtelen lépett ki a transzból. Zavarodottan, levegő után kapkodva bámulta a falat, lihegett és izzadt. Az arca sápadt volt. Az ügynök hátradólt a székén, és némán emésztette a hallottakat. Az árnyékba borult arc újra kiismerhetetlenné vált.

- Soha, senkinek, még a férjének sem beszélhet arról, amit a Baross téren tapasztalt, megértette? Háborús történetét annyit mesél, amennyit csak akar, de ez meg sem történt, világos?

- Igen!

- Ha mégis megteszi, tudni fogunk róla. Elveszíti az állampolgárságát, és kiutasítják.

- Mit tegyek, ha valaki kérdezősködik majd?

- Az nagy baj lenne... Most menjen. Holnapután kiengedik, és élhet boldogan - mondta a sötét idegen halkán.

1990., Ausztrália

A fiú szeretettel és nagyon szomorúan nézte a haldokló édesanyját. Eszméletlenül feküdt a kórházi ágyon, csontsovány volt, és már nem is tűnt élőnek. Csak a műszerek tanúsították a test hősies utóvédharcát. Az orvosok szerint már nem is volt esély rá, hogy magához tér, és a fiú úgy gondolta, jobb is lesz így. Azóta virrasztott mellette, hogy behozta ide. Még a munkahelyén is felmondott, hogy ápolhassa. Miközben várt az elkerülhetetlenre, felidézte magában az életvidám, titokzatos asszonyt, aki időnként mesélt neki a régi életéről. A távoli és különös világról, az egzotikus Budapestről, bár mindig kinevette érte, ha annak nevezte. Neki az volt.

Mesélt neki arról a világról, a harcokról és szenvedésről, a gaztettekről és a nemes cselekedetekről. Színes, furcsa világ volt ez neki, távoli és idegen, akár egy másik bolygó. Az a megérzés foglalkoztatta, hogy talán újra ott van, azon a távoli helyen és időben, újra átélve, ami történt. Csak remélni tudta, ha így van, ezúttal könnyebb neki. Nem is sejtette, mennyire igaz a feltételezése. Juli újra ott volt, az őszi estében, és találkozott az angyalokkal. De ezúttal emlékezett. Mindenre. A halál küszöbén olyanok jutottak az eszébe, amik egész leélt életében sosem. Lehullt a fátyol, tisztán látott mindent. Látta az angyalokat, mindet, ismerte őket, tudta még a nevüket is. Látta a hatalmas gépüket,

ami ideröpítette őket abból az elképzelhetetlen messzeségből. Elvitték magukkal, ki egy olyan világba, ahol a legújabb kori civilizált ember még nem járt. Lenyűgözve gyönyörködött a Föld kék ragyogásában, és borzongással vegyes ámulattal bámulta a csillagokkal teli mélységben lebegő Hold szikár tányérját. Közeledett. Amikor beléptek a Földről nem látható, árnyékos oldalra, fájni kezdett, bár a kabinban nem változott a hőmérséklet. A rémítően sötét, bizonytalan formák kaotikus elegyében megpillantott egy fénylő sávot, az úticéljukat. A bázis megdőbentette méreteivel és légies szépségével. Olyan volt, mintha papírból lett volna az egész, de tudta, hogy minden földi ötvözetnél ezerszer, tán milliószor erősebb ez az anyag. Hangtalanul szálltak alá a holdkéreg alatti mélységekbe, ahol Hanga Julianna birtokába jutott a titoknak. Megtapasztalta égi kísérőnk grandiózus és tudatot elzibbasztó titkait. Volt belőle bőven. Juli előtt feltárultak a földi élet és az emberiség teremtésének borzasztó, egyben csodálatos titkai... Aztán még mutattak neki valamit...

...És itt egy pillanatra visszatért a Földre, ott ült a sötét öltönyös ember előtt, aki várakozóan nézte. Most már tudta, ki is ő és mit akart tőle hallani, de bizony nem mondta el neki! Helyette megismételte azt, amit régen mondott:

- A királynak elmondtam mindent!

A sötét öltönyös kételkedve bámulta.

- Nem hiszem el, hogy azzal véget ért a története. Azt mondta neki, hogy találkozott egy angyallal... - kissé gúnyosan megnyomta az angyal szót. - Ezzel könnyen lerázta, mármint őt, de nem engem!

Ő pedig tiszta, nyugodt tekintettel nézett a kormányügynökre.

- Többre nem emlékszem...

...Újra ott volt a Holdon. Az angyalok biztatták: emlékezz! Ő pedig emlékezett...

- Ismered ezt a lényt? - kérdezte tőle az angyal, különös kezével az áttetsző búra alatt vonagló, a félelemtől félig megháborodott emberroncsra mutatva. Juli ádá, kegyetlen dühöt érzett és jókora értetlenséget. Hogy került ide ez a disznó, és mit akarnak vele? - visszahagzott benne a kérdés.

- Igen! - válaszolta a kérdésre. - Ez itten Laki Andor, ÁVH-s őrnagy! Ezer közül is megismerném. A csapatommal ejtettük foglyul, és gyilkosság vádjával átadtuk a corvinistáknak... Mit csináltak vele? Hogy került ide?

Az angyalok érdeklődve nézték a visító komcsit.

- Tervünk van vele! Megtisztítjuk a lelkét a sötét szennytől...

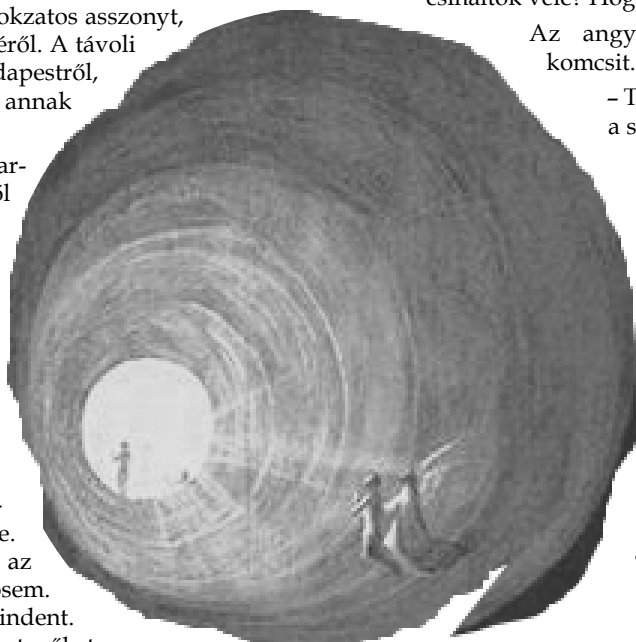
Juli értetlenül a fejét rázta.

- De miért ezt a gyilkost?...

A válasza Juli akárhogy erőlködött, nem tudott visszaemlékezni. Ahogy megpróbálta, egyszer csak egy ezüstös folyosóban találta magát, ahol lebegve szállt a folyosó végén tündöklő fehérség felé. Ott lebegett mellette Gyuri is, és a csibészes mosolyával nézte őt.

- Gyere! - hívta, megfogta a kezét, és... Hanga Julianna ekkor elhagyta a földi siralomvölgyet...

VÉGE

Kapitány**Benyák Zoltán: A háború gyermeke**

Berlinben megszorodtak az árnyak azon az éjszakán. Megegett ez már máskor is, főként, amikor a történelem kereke új korszakok felé gördült, és amikor a levegőben érezni lehetett a közelgő változást. Egyesek jobb sorsban reménykedtek, mások óva intettek, de az árnyak... Ők ott álltak, mindig is ott állnak minden utcasarkon, és csak a jó ég tudja, hogy barátot vagy ellenséget rejtenek.

Ezerkilencszázharminchárom május tizedike volt. A Bielfelder Strasse sarkán befordult egy kopott Mercedes, majd lassan lavírozott a néptelen külvárosban. A sofőr kikapcsolta a fényszórókat, és a motort is leállította, hogy a kocsit zajtalanul lopakodjon végig a Bielfelderden, amíg csak lendületéből telik. A kerekek egyre lassabban gurultak, majd a padka mellé húzódom az autó nyikorogva megállapodott.

Ezekkel a mondatokkal kezdődik Benyák Zoltán: A háború gyermeke című könyve, amely 2012-ben jelent meg a Historium Kiadó gondozásában. Az említett év, 1933 az egész világra kiható változások éve volt. Ebben az évben az első világháború és a nagy gazdasági világválság által megtépázott Németországban egy új erő, a Nemzetiszocialista Német Munkáspárt került hatalomra Adolf Hitler vezetésével. 1933-ban még nem lehetett tudni, hogy hogyan alakul majd a történelem elkövetkezendő 12 éve, de a könyv főszereplője, Sophie Andersch számára Európa lángoló könyvek által megvilágított ege már ekkor is elsötétülni látszott.

Sophie a történet kezdetén, egy sötét éjszakán kiszállt kopott Mercedeséből, majd belépett a Megváltás Páholya Könyvesbolt ódon ajtaján. A titokzatos boltos jóvoltából hamarosan egy olyan dokumentum birtokosa lett, amely alapjaiban változtatta meg az életét. Ez a dokumentum – egész pontosan egy térkép – olyan információkat tartalmazott, amelyet nem kisebb személyiség, mint Németország Főhrere szeretett volna magáénak tudni. És ha neki valamire szüksége volt, akkor bizony meg is szerezte. Ez alól pedig Frau Andersch sem lehetett kivétel...

A náci okkultizmussal bőven átitatott történet a titokzatos berlini könyvesboltból elindulva az SS wewelsburgi kastélyán át, a fagyos tibeti hegyeken keresztül egészen az Antarktiszig vezet. Sophie Andersch kénytelen-kelletlen társult Otto Rahnnal, az egyik leghíresebb náci régésszel, hogy aztán együtt fejtsek meg egy réges-régi térkép titkait, majd egy ősi nép leszármazottai után kutassanak. Ha szeretnétek megtudni, hogy mi lesz Sophie és társainak sorsa, akkor olvassátok el a regényt

A háború gyermeke azon könyvek közé tartozik, amelyet az ember egy menetben olvas végig. Ajánlom mindenkinek elolvasásra, akit érdekel az adott korszak – alternatív – története, és szereti az izgalmas regényeket.

Benyák Zoltán, avagy Jonathan Cross honlapja:

<http://www.jonathancross.hu/>

A könyvvel kapcsolatban a szerző összegyűjtött háttéranyagok (érdemes elolvasni):

<http://www.jonathancross.hu/?p=358>

<http://www.jonathancross.hu/?p=367>

<http://www.jonathancross.hu/?p=372>

<http://www.jonathancross.hu/?p=380>

<http://www.jonathancross.hu/?p=385>

Videóelőzetes a Youtube-on:

<http://youtu.be/mTvabsvtVQ>

